

Dziennik Urzędowy L 335

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 48

21 grudnia 2005

Spis treści

I Akty, których publikacja jest obowiązkowa

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2092/2005 z dnia 20 grudnia 2005 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw	1
★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2093/2005 z dnia 20 grudnia 2005 r. otwierające przetarg na obniżenie opłat przywozowych na przywóz do Hiszpanii kukurydzy pochodzącej z krajów trzecich	3
★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2094/2005 z dnia 20 grudnia 2005 r. otwierające przetarg na obniżenie należności przywozowych na przywóz do Hiszpanii sorgo pochodzącego z państw trzecich	4
★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2095/2005 z dnia 20 grudnia 2005 r. ustanawiające szczególne zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2075/92 w odniesieniu do przekazywania informacji dotyczących tytoniu	6
★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2096/2005 z dnia 20 grudnia 2005 r. ustanawiające wspólne wymogi dotyczące zapewniania służb żeglugi powietrznej ⁽¹⁾	13
★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2097/2005 z dnia 20 grudnia 2005 r. znoszące zakaz połowów krewetki północnej w strefie NAFO 3L przez statki pływające pod banderą Litwy	31
★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2098/2005 z dnia 20 grudnia 2005 r. znoszące zakaz połowów szprota w strefie ICES IIIa przez statki pływające pod banderą Danii	32
★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2099/2005 z dnia 20 grudnia 2005 r. znoszące zakaz połowów morskiczka w strefach ICES Vb (wody terytorialne WE), VI, VII, XII i XIV przez statki pływające pod banderą Hiszpanii	33
★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2100/2005 z dnia 20 grudnia 2005 r. zmieniające po raz sześćdziesiąty rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i Talibami i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 467/2001	34

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2101/2005 z dnia 20 grudnia 2005 r. zmieniające ceny reprezentatywne i kwoty dodatkowych należności przywozowych na niektóre produkty w sektorze cukru, ustalone rozporządzeniem (WE) nr 1011/2005, na rok gospodarczy 2005/2006	36
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2102/2005 z dnia 20 grudnia 2005 r. ustalające ceny rynku światowego nieodziarnionej bawełny	38

II Akty, których publikacja nie jest obowiązkowa

Komisja

2005/919/WE:

- ★ **Decyzja Komisji z dnia 14 grudnia 2004 r. Zachęty podatkowe dla spółek biorących udział w zagranicznych imprezach targowo-wystawienniczych (notyfikowana jako dokument nr C(2004) 4746) ⁽¹⁾**

39

2005/920/WE:

- ★ **Decyzja Komisji z dnia 20 lipca 2005 r. w sprawie pomocy państwa przyznanej przez Niemcy na rzecz zakładu przetwórstwa mięsnego Greußener Salamifabrik GmbH (notyfikowana jako dokument nr C(2005) 2725)**

48

Akty przyjęte na mocy Tytułu V Traktatu o Unii Europejskiej

2005/921/WPZiB:

- ★ **Decyzja Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa EUPOL Kinszasa/2/2005 z dnia 22 listopada 2005 r. przedłużająca mandat Szefa Misji Policyjnej UE w Kinszasie (DRK), EUPOL „Kinszasa”**

57

2005/922/WPZiB:

- ★ **Decyzja Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa EUPM/1/2005 z dnia 25 listopada 2005 r. dotycząca mianowania Szefa Misji/Komendanta Policji Misji Policyjnej Unii Europejskiej (EUPM) w Bośni i Hercegowinie (BiH)**

58

Sprostowania

- Sprostowanie do rozporządzenia Komisji (WE) nr 2084/2005 z dnia 19 grudnia 2005 r. w sprawie pozwoleń na przywóz produktów wołowych i cielęcych pochodzących z Botswany, Kenii, Madagaskaru, Suazi, Zimbabwe i Namibii (Dz.U. L 333 z 20.12.2005)

59

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

I

(Akty, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 2092/2005

z dnia 20 grudnia 2005 r.

ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 3223/94 z dnia 21 grudnia 1994 r. w sprawie szczegółowych zasad stosowania ustaleń dotyczących przywozu owoców i warzyw⁽¹⁾, w szczególności jego art. 4 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 3223/94 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości dla przywozu z krajów trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w jego Załączniku.

- (2) W zastosowaniu wyżej wymienionych kryteriów standardowe wartości w przywozie powinny zostać ustalone w wysokościach określonych w Załączniku do niniejszego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości w przywozie, o których mowa w rozporządzeniu (WE) nr 3223/94, ustalone są zgodnie z tabelą zamieszczoną w Załączniku.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 21 grudnia 2005 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 grudnia 2005 r.

W imieniu Komisji

J. M. SILVA RODRÍGUEZ

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju Wsi

⁽¹⁾ Dz.U. L 337 z 24.12.1994, str. 66. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 386/2005 (Dz.U. L 62 z 9.3.2005, str. 3).

ZAŁĄCZNIK

do rozporządzenia Komisji z dnia 20 grudnia 2005 r. ustanawiającego standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)		
Kod CN	Kod krajów trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	052	74,1
	204	51,6
	212	87,2
	999	71,0
0707 00 05	052	155,7
	204	82,1
	220	196,3
	628	155,5
	999	147,4
0709 90 70	052	149,3
	204	110,0
	999	129,7
0805 10 20	052	59,0
	204	62,2
	220	66,6
	388	33,2
	624	59,8
	999	56,2
0805 20 10	052	59,8
	204	59,3
	999	59,6
0805 20 30, 0805 20 50, 0805 20 70, 0805 20 90	052	77,0
	220	36,8
	400	81,3
	464	143,2
	624	79,1
	999	83,5
0805 50 10	052	55,8
	999	55,8
0808 10 80	096	18,3
	400	86,7
	404	95,4
	720	69,0
	999	67,4
0808 20 50	052	138,4
	400	99,6
	720	42,4
	999	93,5

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 750/2005 (Dz.U. L 126 z 19.5.2005, str. 12). Kod „999” odpowiada „innym pochodzeniom”.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 2093/2005**z dnia 20 grudnia 2005 r.****otwierające przetarg na obniżenie opłat przywozowych na przywóz do Hiszpanii kukurydzy pochodzącej z krajów trzecich**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

Artykuł 1uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1784/2003 z dnia 29 września 2003 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku zbóż⁽¹⁾, w szczególności jego art. 12 ust. 1,

1. Przystępuje się do przetargu na obniżenie opłat przywozowych, o których mowa w art. 10 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1784/2003, na kukurydzę przywiezioną do Hiszpanii.

a także mając na uwadze, co następuje:

2. Przepisy rozporządzenia (WE) nr 1839/95 są zastosowane.

(1) Ze względu na międzynarodowe zobowiązania Wspólnoty, wynikające z wielostronnych negocjacji Rundy Urugwajskiej⁽²⁾, Wspólnota zobowiązała się do przywozu do Hiszpanii pewnej ilości kukurydzy.**Artykuł 2**

Przetarg otwarty jest do dnia 29 czerwca 2006 r. W okresie jego trwania przeprowadza się przetargi cotygodniowe, dla których ilości i terminy składania ofert określone są w ogłoszeniu o przetargu.

(2) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1839/95 z dnia 26 lipca 1995 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania kontyngentów taryfowych na przywóz kukurydzy i sorgo do Hiszpanii oraz na przywóz kukurydzy do Portugalii⁽³⁾ określa szczególne warunki konieczne do przeprowadzenia przetargów.**Artykuł 3**

Pozwolenia na przywóz wydane w ramach niniejszego przetargu są ważne przez pięćdziesiąt dni od daty ich wydania, w rozumieniu art. 10 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1839/95.

(3) Mając na względzie aktualne potrzeby rynku w Hiszpanii, należy ogłosić przetarg na obniżenie opłat przywozowych na kukurydzę.

Artykuł 4

(4) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Zbóż,

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 grudnia 2005 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 270 z 21.10.2003, str. 78. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1154/2005 (Dz.U. L 187 z 19.7.2005, str. 11).

⁽²⁾ Dz.U. L 336 z 23.12.1994, str. 22.

⁽³⁾ Dz.U. L 177 z 28.7.1995, str. 4. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1558/2005 (Dz.U. L 249 z 24.9.2005, str. 6).

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 2094/2005**z dnia 20 grudnia 2005 r.****otwierające przetarg na obniżenie należności przywozowych na przywóz do Hiszpanii sorgo pochodzącego z państw trzecich**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1784/2003 z dnia 29 września 2003 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku zbóż ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 12 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Na mocy międzynarodowych zobowiązań Wspólnoty w kontekście wielostronnych negocjacji handlowych podczas Rundy Urugwajskiej ⁽²⁾, Wspólnota zobowiązała się do przywozu do Hiszpanii pewnej ilości sorgo.
- (2) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1839/95 z dnia 26 lipca 1995 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania kontyngentów taryfowych w zakresie przywozu kukurydzy i sorgo do Hiszpanii oraz przywozu kukurydzy do Portugalii ⁽³⁾ określa szczególne warunki konieczne do przeprowadzenia przetargów.
- (3) Biorąc pod uwagę obecne zapotrzebowanie rynku w Hiszpanii, należy otworzyć przetarg na obniżenie należności przywozowych w odniesieniu do sorgo.
- (4) Rozporządzenie Rady (WE) nr 2286/2002 z dnia 10 grudnia 2002 r. w sprawie uzgodnień mających zastosowanie do produktów rolnych i towarów uzyskanych w wyniku przetworzenia produktów rolnych pochodzących z Państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (Państw AKP) i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1706/98 ⁽⁴⁾ przewiduje w szczególności zmniejszenie o 60 % należności przywozowych w odniesieniu do sorgo w granicach kontyngentu ustalonego na 100 000

ton w ciągu roku kalendarzowego i o 50 % powyżej tego kontyngentu. Połączenie tych korzyści i korzyści będących wynikiem przetargu na obniżenie należności przywozowych może spowodować zakłócenia na hiszpańskim rynku zbóż. Należy więc wykluczyć to połączenie.

- (5) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Zbóż,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Przystępuje się do przetargu, o którym mowa w art. 10 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1784/2003, na obniżenie należności przywozowych w odniesieniu do sorgo przywożonego do Hiszpanii.
2. Przepisy rozporządzenia (WE) nr 1839/95 mają zastosowanie.
3. W ramach przetargu, obniżenie należności przywozowych w odniesieniu do sorgo przewidziane w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 2286/2002 nie ma zastosowania.

Artykuł 2

Przetarg otwarty jest do dnia 29 czerwca 2006 r. W okresie jego trwania przeprowadza się przetargi cotygodniowe, dla których ilości i terminy składania ofert określone są w zawiadomieniu.

Artykuł 3

Pozwolenia na przywóz wydane w ramach przetargu są ważne przez pięćdziesiąt dni od daty ich wydania w rozumieniu art. 10 ust. 4 rozporządzenia nr 1839/95.

Artykuł 4

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

⁽¹⁾ Dz.U. L 270 z 21.10.2003, str. 78. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1154/2005 (Dz.U. L 187 z 19.7.2005, str. 11).

⁽²⁾ Dz.U. L 336 z 23.12.1994, str. 22.

⁽³⁾ Dz.U. L 177 z 28.7.1995, str. 4. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1558/2005 (Dz.U. L 249 z 24.9.2005, str. 6).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 348 z 21.12.2002, str. 5.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 grudnia 2005 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 2095/2005**z dnia 20 grudnia 2005 r.****ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2075/92
w odniesieniu do przekazywania informacji dotyczących tytoniu**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2075/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku surowca tytoniowego ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 21,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Aby umożliwić Komisji monitorowanie rozwoju sytuacji rynkowej w sektorze surowca tytoniowego objętym wspólną organizacją rynku ustanowioną rozporządzeniem (EWG) nr 2075/92, Państwa Członkowskie mają obowiązek przekazywać jej niezbędne informacje.

(2) W tym celu przyjęto rozporządzenie Komisji (WE) nr 604/2004 z dnia 29 marca 2004 r. w sprawie przekazywania informacji dotyczących tytoniu począwszy od zbiorów w 2000 r. ⁽²⁾.

(3) Przekazywane informacje powinny stanowić ogólny przegląd całego wspólnotowego rynku tytoniu, a w szczególności powinny uwzględniać przepisy rozporządzenia Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającego określone systemy wsparcia dla rolników ⁽³⁾ oraz przepisy wykonawcze do tego rozporządzenia.

(4) Dla celów skutecznej administracji informacje powinny być przekazywane z zachowaniem podziału na grupy tytoniowe i w określonych terminach.

(5) Należy zatem odpowiednio dostosować przepisy dotyczące przekazywanych informacji.

(6) W celu zapewnienia przejrzystości i racjonalnego porządku należy uchylić rozporządzenie (WE) nr 604/2004 i zastąpić je nowym rozporządzeniem.

(7) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Tytoniu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Dla każdego zbioru Państwa Członkowskie przekazują Komisji drogą elektroniczną informacje określone w załącznikach IA, IB, II i III zgodnie z terminami w nich podanymi.

Artykuł 2

Państwa Członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zagwarantowania, że zainteresowane podmioty gospodarcze dostarczą im wymaganych informacji w odpowiednich terminach.

Artykuł 3

1. Uchyła się rozporządzenie (WE) nr 604/2004.

Ma ono jednak zastosowanie do informacji dotyczących zbiorów z 2005 r.

2. Odesłania do uchylonego rozporządzenia traktowane są tak jak odesłania do niniejszego rozporządzenia i rozumiane są zgodnie z tabelą korelacji zamieszczoną w załączniku IV.

Artykuł 4

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2006 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 215 z 30.7.1992, str. 70. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1679/2005 (Dz.U. L 271 z 15.10.2005, str. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 97 z 1.4.2004, str. 34.

⁽³⁾ Dz.U. L 270 z 21.10.2003, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 118/2005 (Dz.U. L 24 z 27.1.2005, str. 15).

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 grudnia 2005 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK IA

Informacje, które należy przekazać Komisji najpóźniej do dnia 31 lipca roku danego zbioru

Zbiór: Zgłaszające Państwo Członkowskie:

Łączna liczba rolników produkujących tytoń:

Łączna liczba pierwszych przetwórców:

—

ZAŁĄCZNIK IB

Informacje, które należy przekazać Komisji najpóźniej do dnia 31 lipca roku danego zbioru

Zbiór: Zgłaszające Państwo Członkowskie:

Grupa odmian:

	Państwo Członkowskie produkcji (zgłaszające)	Państwo Członkowskie produkcji: Nazwa:	Państwo Członkowskie produkcji: Nazwa:	Państwo Członkowskie produkcji: Nazwa:
1. UMOWY KONTRAKTACJI				
1.1. Liczba zarejestrowanych umów kontraktacji				
1.2. Ilość tytoniu (w tonach) o zawartości wilgoci określonej w załączniku XXVIII do rozporządzenia (WE) nr 1973/2004 objęta umowami				
1.3. Całkowity obszar objęty umowami (w hektarach)				
2. PRODUCENCI TYTONIU				
2.1. Łączna liczba rolników produkujących tytoń				
2.2. Liczba rolników należących do grupy producentów				
3. PRZEDSIĘBIORSTWA WSTĘPNEGO PRZETWORZENIA				
3.1. Liczba przedsiębiorstw wstępnego przetworzenia zawierających umowy kontraktacji				
4. CENY ⁽¹⁾				
4.1. Maksymalna cena (EUR za kg) uzgodniona w umowach kontraktacji w odpowiedniej walucie z wyłączeniem podatków i innych opłat. Wskazać jakość referencyjną				
4.2. Minimalna cena (EUR za kg) uzgodniona w umowach kontraktacji w odpowiedniej walucie z wyłączeniem podatków i innych opłat. Wskazać jakość referencyjną				

⁽¹⁾ Państwa Członkowskie stosujące walutę krajową przyjmują kurs wymiany z dnia 1 stycznia roku danego zbioru.

ZAŁĄCZNIK II

Informacje zbiorcze, które należy przekazać Komisji najpóźniej do dnia 30 czerwca roku następującego po roku danego zbioru

Skumulowane dane liczbowe dla danego zbioru

Zbiór: Zgłaszające Państwo Członkowskie:

Grupa odmian:

	Państwo Członkowskie produkcji (zgłaszające)	Państwo Członkowskie produkcji: Nazwa:	Państwo Członkowskie produkcji: Nazwa:	Państwo Członkowskie produkcji: Nazwa:
1. Dostarczone ilości (w tonach)				
1.1. Całkowita ilość surowca tytoniowego o minimalnej normie jakości i zawartości wilgoci określonej w załączniku XXVIII do rozporządzenia (WE) nr 1973/2004				
1.2. Ilość surowca tytoniowego o minimalnej normie jakości i zawartości wilgoci określonej w załączniku XXVIII do rozporządzenia (WE) nr 1973/2004 dostarczona przez grupy producentów				
2. Rzeczywista ilość surowca tytoniowego (w tonach) o minimalnej normie jakości dostarczona przed dostosowaniem masy na podstawie zawartości wilgoci				
3. Średnia cena (EUR za kg), z wyłączeniem podatków i innych opłat, płacona przez przedsiębiorstwa wstępne przetworzenia ⁽¹⁾				

⁽¹⁾ Państwa Członkowskie stosujące walutę krajową przyjmują kurs wymiany z dnia 1 stycznia roku następującego po roku danego zbioru.

ZAŁĄCZNIK IV

Tabela korelacji

Rozporządzenie (WE) nr 604/2004	Niniejsze rozporządzenie
Artykuły 1 i 2	Artykuły 1 i 2
Artykuł 3	—
Artykuł 4	Artykuł 3
Artykuł 5	Artykuł 4
Załączniki I, II i III	Załączniki IB, II i III
—	Załącznik IA
Załącznik IV	—
Załącznik V	Załącznik IV

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 2096/2005**z dnia 20 grudnia 2005 r.****ustanawiające wspólne wymogi dotyczące zapewniania służb żeglugi powietrznej****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

powinny obejmować operacji wojskowych i szkoleń w zakresie art. 1 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 549/2004.

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 550/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 marca 2004 r. w sprawie zapewniania służb żeglugi powietrznej w Jednolitej Europejskiej Przestrzeni Powietrznej (rozporządzenie w sprawie zapewniania służb) ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 4 i 6,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 550/2004 Komisja musi ustanowić wspólne wymogi dotyczące zapewniania służb żeglugi powietrznej w całej Wspólnocie. W tym celu najbardziej odpowiednim instrumentem jest rozporządzenie ze względu na jego bezpośrednie zastosowanie.
- (2) Zapewnianie służb żeglugi powietrznej we Wspólnocie powinno podlegać certyfikacji Państw Członkowskich. Zgodnie z art. 7 rozporządzenia (WE) nr 550/2004 instytucje zapewniające służby żeglugi powietrznej, spełniające wspólne wymogi, powinny otrzymać certyfikację. Instytucje zapewniające służby żeglugi powietrznej, które mogą prowadzić działalność bez certyfikacji, powinny starać się zapewnić jak największą zgodność ze wspólnymi wymogami w stopniu, w jakim pozwala im na to ich status prawny.
- (3) Stosowanie wspólnych wymogów, które zostaną ustanowione zgodnie z art. 6 rozporządzenia (WE) nr 550/2004, nie powinno naruszać suwerenności Państw Członkowskich w ich przestrzeni powietrznej ani wymogów Państw Członkowskich dotyczących porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego i spraw obronnych określonych w art. 13 rozporządzenia (WE) nr 549/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 marca 2004 r. ustanawiającego ramy tworzenia Jednolitej Europejskiej Przestrzeni Powietrznej (rozporządzenie ramowe) ⁽²⁾. Wspólne wymogi nie

- (4) Definicja wspólnych wymogów dotyczących zapewniania służb żeglugi powietrznej powinna w należyty sposób uwzględniać status prawny instytucji zapewniających służby żeglugi powietrznej w Państwach Członkowskich. Ponadto jeśli dana organizacja prowadzi działalność inną niż zapewnianie służb żeglugi powietrznej, wspólne wymogi, które zostaną ustanowione zgodnie z art. 6 rozporządzenia (WE) nr 550/2004, nie powinny mieć zastosowania do tego rodzaju działalności ani do środków przyznanych na działalność nie dotyczącą zapewniania służb żeglugi powietrznej, o ile przepisy nie stanowią inaczej.
- (5) Stosowanie wspólnych wymogów dotyczących instytucji zapewniających służby żeglugi powietrznej powinno być proporcjonalne do ryzyka związanego ze specyfiką każdego rodzaju służb, jak np. liczba i/lub rodzaj oraz właściwości wykonywanych lotów. Jeśli niektóre instytucje zapewniające służby żeglugi powietrznej postanowią, że nie będą korzystać z możliwości świadczenia usług transgranicznych i w związku z tym zrzekają się prawa do wzajemnego uznawania w ramach Jednolitej Europejskiej Przestrzeni Powietrznej, krajowe władze nadzorujące powinny być uprawnione do zezwolenia tym instytucjom na spełnienie, przy zachowaniu właściwych proporcji, odpowiednio, niektórych ogólnych wymogów dla zapewnienia służb żeglugi powietrznej oraz niektórych szczególnych wymogów dla zapewnienia służb żeglugi powietrznej. W związku z tym warunki dołączone do certyfikatu powinny odzwierciedlać rodzaj i zakres odstępstwa.
- (6) W celu zapewnienia odpowiedniego funkcjonowania systemu certyfikacji Państwa Członkowskie w ramach rocznego sprawozdania powinny przedłożyć Komisji wszelkie stosowne informacje dotyczące odstępstwa przyznanego przez ich krajowe władze nadzorujące.
- (7) Różne rodzaje służb żeglugi powietrznej niekoniecznie podlegają tym samym wymogom. Z tego względu należy dostosować wspólne wymogi do szczególnych cech każdego z rodzajów służb.
- (8) Instytucje zapewniające służby żeglugi powietrznej powinny być odpowiedzialne za zapewnienie zgodności w czasie obowiązywania certyfikatu i w stosunku do wszystkich służb nim objętych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 96 z 31.3.2004, str. 10.⁽²⁾ Dz.U. L 96 z 31.3.2004, str. 1.

- (9) W celu zapewnienia skutecznego stosowania wspólnych wymogów należy ustanowić system regularnego nadzoru i inspekcji zgodności ze wspomnianymi wspólnymi wymogami i warunkami określonymi w certyfikacie. Przed wydaniem certyfikatu krajowe władze nadzorujące powinny zbadać, czy instytucja spełnia odpowiednie kryteria i dokonać w skali rocznej oceny zachowania zgodności przez instytucje zapewniające służby żeglugi powietrznej, którym przyznały certyfikat. W związku z tym krajowe władze nadzorujące powinny ustanowić i zaktualizować orientacyjny program inspekcji obejmujący wszystkie instytucje, którym przyznano certyfikat w oparciu o ocenę ryzyka. Program powinien umożliwić dokonanie inspekcji wszystkich istotnych obszarów odnoszących się do instytucji zapewniających służby żeglugi powietrznej w racjonalnym okresie czasu. Podczas oceny zachowania zgodności przez określone instytucje zapewniające służby ruchu lotniczego i służby meteorologiczne, krajowe władze nadzorujące powinny być uprawnione do sprawdzenia odpowiednich wymogów wynikających ze zobowiązań międzynarodowych danego Państwa Członkowskiego.
- (10) Wzajemne przeglądy krajowych władz nadzorujących powinny prowadzić do wypracowania wspólnej koncepcji nadzoru instytucji zapewniających służby żeglugi powietrznej w całej Wspólnocie. Przeglądy te powinny być organizowane przez Komisję we współpracy z Państwami Członkowskimi i koordynowane wraz z działaniami podjętymi w ramach Programu Pomocy i Monitorowania Wdrażania (ESIMS) ESARR Eurocontrol i Programu Audytu Nadzoru Ogólnego Bezpieczeństwa (USOAP) Międzynarodowej Organizacji Lotnictwa Cywilnego (ICAO). Pozwoli to na uniknięcie powielania pracy. Ekspertsi narodowi powinni w miarę możliwości pochodzić z krajowych władz nadzorujących lub z uznanej organizacji, aby w czasie trwania wzajemnego przeglądu możliwa była wymiana doświadczeń i najlepszych praktyk.
- (11) Eurocontrol opracował wymagania w zakresie przepisów bezpieczeństwa („ESARR”), mające priorytetowe znaczenie dla bezpiecznego zapewniania służb ruchu lotniczego. Zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 550/2004 Komisja powinna zidentyfikować i przyjąć odpowiednie przepisy ESARR 3 dotyczące wykorzystania systemów zarządzania bezpieczeństwem przez organy zarządzania ruchem lotniczym („ATM”), ESARR 4 dotyczące oceny i ograniczania ryzyka w systemie zarządzania ruchem lotniczym i ESARR 5 dotyczące personelu służb zarządzania ruchem lotniczym oraz wymogów odnoszących się do personelu technicznego i inżynierskiego wykonującego zadania związane z bezpieczeństwem operacyjnym. Zgodnie z art. 5 rozporządzenia (WE) nr 550/2004 Komisja przedstawiła wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnotowej licencji kontrolera ruchu lotniczego⁽¹⁾ obejmujący przepisy ESARR 5 dotyczące kontrolerów ruchu lotniczego. W związku z tym nie ma potrzeby powtarzania tych przepisów w niniejszym rozporządzeniu. Jednakże należy włączyć przepisy nakładające na krajowe władze nadzorujące obowiązek sprawdzenia, czy personel instytucji zapewniającej służby żeglugi powietrznej, w szczególności kontrolerzy żeglugi powietrznej, posiada odpowiednie licencje, jeśli są one wymagane.
- (12) Podobnie nie ma potrzeby powtarzania przepisów ESARR 2 dotyczących przedkładania zgłoszeń oraz rozpatrywania nieprawidłowości w ATM, które są objęte dyrektywą Rady 94/56/WE z dnia 21 listopada 1994 r. ustanawiającą podstawowe zasady regulujące postępowanie w dochodzeniu przyczyn wypadków i zdarzeń w lotnictwie cywilnym⁽²⁾ oraz dyrektywą 2003/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 czerwca 2003 r. w sprawie zgłaszania zdarzeń w lotnictwie cywilnym⁽³⁾. Jednakże należy wprowadzić nowe przepisy dotyczące nieprawidłowości w zakresie bezpieczeństwa nakładające na krajowe władze nadzorujące obowiązek sprawdzenia, czy instytucja zapewniająca służby żeglugi powietrznej, a także instytucja zapewniająca służby łączności, nawigacji i nadzoru przestrzegają uzgodnień odnoszących się do wymogów dokonywania zgłoszeń i oceny takich nieprawidłowości. Odnośne przepisy ESARR 1 dotyczące kontroli bezpieczeństwa w zarządzaniu ruchem lotniczym oraz ESARR 6 dotyczące oprogramowania systemów zarządzania ruchem lotniczym powinny być zidentyfikowane i przyjęte w drodze odrębnych aktów Wspólnoty.
- (13) W szczególności należy uwzględnić, że, po pierwsze, zarządzanie bezpieczeństwem – jako jedna z funkcji służb ruchu lotniczego – gwarantuje, że wszelkie rodzaje ryzyka bezpieczeństwa zostały zidentyfikowane, ocenione i należyście ograniczone oraz że, po drugie, formalne i systemowe podejście do zarządzania ryzykiem maksymalnie zwiększy, w widoczny i sprawdzalny sposób, korzyści wynikające z bezpieczeństwa. Komisja powinna zaktualizować i uściślić wymogi bezpieczeństwa mające zastosowanie do służb żeglugi powietrznej w celu zapewnienia, w miarę potrzeb, najwyższego możliwego poziomu bezpieczeństwa bez uszczerbku dla takiej przyszłej roli, która może zostać przewidziana dla Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Lotniczego w tym obszarze.
- (14) Instytucje zapewniające służby żeglugi powietrznej powinny działać zgodnie z odpowiednimi standardami Organizacji Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego (ICAO). W celu uproszczenia transgranicznego zapewniania służb Państwa Członkowskie i Komisja w ścisłej współpracy z Eurocontrol powinny podjąć prace nad zminimalizowaniem zgłoszonych przez Państwa Członkowskie różnic w stosowaniu standardów ICAO w zakresie służb żeglugi powietrznej w celu wypracowania wspólnego zestawu standardów dla Państw Członkowskich w ramach Jednolitej Europejskiej Przestrzeni Powietrznej, w szczególności z myślą o opracowaniu wspólnych zasad w lotnictwie.

⁽¹⁾ COM(2004) 473, dotychczas nieopublikowany w Dzienniku Urzędowym.

⁽²⁾ Dz.U. L 319, 12.12.1994, str. 14.

⁽³⁾ Dz.U. L 167, 4.7.2003, str. 23.

(15) Różne ustalenia krajowe odnoszące się do odpowiedzialności nie powinny powstrzymywać instytucji zapewniającej służby żeglugi powietrznej od zawierania porozumień dotyczących transgranicznego zapewniania służb, jeśli zawarła ona porozumienia w celu pokrycia strat z tytułu odszkodowań ze zobowiązań zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami. Stosowana metoda powinna odpowiadać krajowym wymogom prawnym. Państwa Członkowskie powinny pokryć zobowiązania tych instytucji, którym na swoją własną odpowiedzialność zezwalają na zapewnianie służb żeglugi powietrznej w części lub w całej ich przestrzeni powietrznej bez certyfikacji zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 550/2004.

(16) Podczas gdy ESARR 4 określa największe dopuszczalne prawdopodobieństwo dla ATM, bezpośrednio przyczyniające się do wypadku w rejonie ECAC (Europejskiej Konferencji Lotnictwa Cywilnego), dla wszystkich stopni ciężkości nie ustanowiono jeszcze największego dopuszczalnego prawdopodobieństwa. Państwa Członkowskie i Komisja w ścisłej współpracy z Eurocontrollem powinny uzupełnić i zaktualizować wspomniane prawdopodobieństwa oraz opracować mechanizmy umożliwiające ich stosowanie w różnych okolicznościach.

(17) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu ds. Jednolitej Przestrzeni Powietrznej ustanowionego art. 5 rozporządzenia (WE) nr 549/2004,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot i zakres

Niniejsze rozporządzenie ustanawia wspólne wymogi dotyczące zapewniania służb żeglugi powietrznej. Jednakże, chyba że załącznik I lub II stanowi inaczej, powyższe wspólne wymogi nie mają zastosowania do:

- a) działalności innej niż zapewnianie służb żeglugi powietrznej przez instytucję;
- b) zasobów przyznanych na działalność, której przedmiotem nie jest zapewnianie służb żeglugi powietrznej.

Niniejsze rozporządzenie identyfikuje i przyjmuje obowiązkowe przepisy następujących wymagań w zakresie przepisów bezpieczeństwa Eurocontrolu (ESARR) mających znaczenie dla certyfikacji instytucji zapewniających służby żeglugi powietrznej:

- a) ESARR 3, dotyczące wykorzystywanie systemów zarządzania bezpieczeństwem przez organy zarządzania ruchem lotniczym (ATM), wydane dnia 17 lipca 2000 r.;

b) ESARR 4, dotyczące oceny i ograniczenia ryzyka w systemie zarządzania ruchem lotniczym, wydane dnia 5 kwietnia 2001 r.;

c) ESARR 5, dotyczące personelu służb zarządzania ruchem lotniczym, wymogów odnoszących się do personelu technicznego i inżynierskiego wykonującego zadania związane z bezpieczeństwem operacyjnym, wydane dnia 11 kwietnia 2002 r.

Artykuł 2

Definicje

1. Dla celów niniejszego rozporządzenia stosuje się definicje ustanowione rozporządzeniem (WE) nr 549/2004.

2. Oprócz definicji wymienionych w ust. 1 stosuje się następujące definicje:

a) „prace lotnicze” oznaczają operację lotniczą, podczas której samolot jest wykorzystywany do specjalistycznych usług, takich jak rolnictwo, budownictwo, fotografowanie, mierznictwo, obserwacje i patrole, poszukiwanie i ratunek lub reklama lotnicza;

b) „zarobkowy transport lotniczy” oznacza wszelką operację lotniczą obejmującą transport pasażerów, ładunku lub poczty realizowany za wynagrodzeniem lub jako wynajem;

c) „system funkcjonalny” oznacza połączenie systemów, procedur i zasobów ludzkich dokonane w celu spełnienia danej funkcji w kontekście zarządzania ruchem lotniczym;

d) „lotnictwo ogólne” oznacza wszelką operację lotnictwa cywilnego, realizowaną za wynagrodzeniem lub jako wynajem, niebędącą regularnymi usługami lotniczymi ani nieregularną operacją transportu lotniczego;

e) „krajowe władze nadzorujące” oznaczają organ lub organy wyznaczone lub ustanowione przez Państwa Członkowskie jako ich krajowe władze zgodnie z art. 4 rozporządzenia (WE) nr 549/2004;

f) „zagrożenie” oznacza wszelkie warunki, zdarzenia lub okoliczności mogące prowadzić do wypadku;

g) „organizacja operująca” oznacza organizację odpowiedzialną za zapewnianie służb technicznych i inżynierskich wspomagających służby ruchu lotniczego, łączności, nawigacji lub nadzoru;

- h) „ryzyko” oznacza połączenie ogólnego prawdopodobieństwa lub częstotliwości występowania szkodliwych skutków spowodowanych zagrożeniem i ich rozmiaru;
- i) „zapewnienie bezpieczeństwa” oznacza wszystkie planowe i systematyczne działania niezbędne w celu zapewnienia odpowiedniego zaufania, dzięki którym produkt, służba, organizacja lub system funkcjonalny osiąga akceptowalny lub dopuszczalny poziom bezpieczeństwa;
- j) „cel bezpieczeństwa” oznacza zadeklarowaną jakość lub ilość, określającą najwyższą częstotliwość lub największe prawdopodobieństwo wystąpienia zagrożenia;
- k) „wymóg bezpieczeństwa” oznacza środki ograniczenia ryzyka, zdefiniowane w strategii ograniczenia ryzyka służącej osiągnięciu szczególnego celu bezpieczeństwa, w tym wymogi organizacyjne, operacyjne, proceduralne, funkcjonalne, wykonawcze i interoperacyjne lub cechy środowiskowe;
- l) „służby” oznaczają służbę żeglugi powietrznej lub grupę służb żeglugi powietrznej.

3. „Instytucja zapewniająca służby żeglugi powietrznej” oznacza także organizację, która złożyła wniosek o certyfikat w celu zapewniania takich służb.

Artykuł 3

Przyznawanie certyfikatów

1. W celu otrzymania certyfikatu niezbędnego przy zapewnianiu służb żeglugi powietrznej i bez uszczerbku dla art. 7 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 550/2004, instytucje zapewniające służby żeglugi powietrznej spełniają ogólne wspólne wymogi określone w załączniku I oraz dodatkowe szczególne wymogi określone w załącznikach II–V niniejszego rozporządzenia, w zależności od rodzaju zapewnianych służb, które podlegają odstępstwom zgodnie z art. 4.

2. Przed wydaniem certyfikatu dla instytucji zapewniającej służby żeglugi powietrznej krajowe władze nadzorujące sprawdzają, czy instytucja ta spełnia wspólne wymogi.

3. Instytucja zapewniająca służby żeglugi powietrznej spełnia wspólne wymogi najpóźniej do czasu wydania certyfikatu zgodnie z art. 7 rozporządzenia (WE) nr 550/2004.

Artykuł 4

Odstępstwa

1. W drodze odstępstwa od przepisów art. 3 ust. 1, niektóre instytucje zapewniające służby żeglugi powietrznej mogą postanowić, że nie będą korzystać z możliwości świadczenia usług transgranicznych i zrzec się prawa do wzajemnego uznawania w ramach Jednolitej Europejskiej Przestrzeni Powietrznej.

W tych okolicznościach instytucje zapewniające mogą złożyć wniosek o certyfikację, ograniczony do przestrzeni powietrznej podlegającej Państwu Członkowskiemu, o którym mowa w art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 550/2004.

Instytucja zapewniająca służby ruchu lotniczego może złożyć wspomniany wniosek, jeśli zapewnia lub zamierza zapewniać służby wyłącznie w odniesieniu do jednej lub wielu następujących kategorii:

- a) lotnictwo ogólne;
- b) prace lotnicze;
- c) zarobkowy transport lotniczy ograniczony do samolotu o maksymalnej masie startowej (MTOM) mniejszej niż 10 ton lub samolotu z mniej niż 20 miejscami;
- d) zarobkowy transport lotniczy przy mniej niż 10 000 lotów rocznie, niezależnie od maksymalnej masy startowej i liczby wykorzystanych miejsc w samolocie, przy lotach liczonych jako suma startów i lądowań oraz obliczanych jako średnia z ubiegłych trzech lat.

W celu złożenia takiego wniosku instytucja zapewniająca służby żeglugi powietrznej, niebędąca instytucją zapewniającą służby ruchu lotniczego, wykazuje, że jej roczne obroty brutto z tytułu świadczonych usług lub usług, które planuje świadczyć, wynoszą lub wyniosą do 1 000 000 EUR.

Jeśli z przyczyn obiektywnych i ze względów praktycznych instytucja zapewniająca służby żeglugi powietrznej nie jest w stanie udowodnić, że spełnienia te kryteria, krajowe władze nadzorujące mogą przyjąć analogiczne dane lub prognozy w zależności od pułapu określonego w akapicie trzecim i czwartym.

Składając wniosek, instytucja zapewniająca służby żeglugi powietrznej przedstawia krajowym władzom nadzorującym odpowiedni dowód odnoszący się do kryteriów kwalifikacyjnych.

2. Krajowe władze nadzorujące mogą przyznać szczególne odstępstwa wnioskodawcom spełniającym kryteria zawarte w ust. 1, proporcjonalnie do ich wkładu do zarządzania ruchem lotniczym w przestrzeni powietrznej podlegającej Państwu Członkowskiemu.

Odstępstwa te mogą odnosić się wyłącznie do wymogów załącznika I, z wyjątkiem poniższych przypadków:

- a) część 1 potencjał i kompetencje techniczne i operacyjne;
- b) część 3.1 zarządzanie bezpieczeństwem;
- c) część 5 zasoby ludzkie;
- d) część 8.1 otwartość i przejrzystość zapewniania służb.

3. Oprócz odstępstw, o których mowa w ust. 2, krajowe władze nadzorujące mogą przyznać odstępstwa wnioskodawcom zapewniającym lotnicze służby informacji powietrznej, regularnie obsługującym nie więcej niż jedno stanowisko pracy na jakimkolwiek lotnisku. Przyznają je proporcjonalnie do wkładu wnioskodawcy w zarządzaniu ruchem lotniczym w przestrzeni powietrznej podlegającej Państwu Członkowskiemu.

Odstępstwa te mogą dotyczyć wyłącznie następujących wymogów części 3 załącznika II:

- a) odpowiedzialność za zarządzanie bezpieczeństwem oraz służby zewnętrzne i wyposażenie (w części 3.1.2);
- b) przeglądy bezpieczeństwa (w części 3.1.3);
- c) wymogi bezpieczeństwa dla oceny i ograniczania ryzyka w odniesieniu do zmian (część 3.2).

4. Nie przyznaje się odstępstw od wymogów zawartych w załącznikach III, IV lub V.

5. Zgodnie z załącznikiem II rozporządzenia (WE) nr 550/2004 krajowe władze nadzorujące:

- a) określają charakter i zakres odstępstwa zgodnie z warunkami dołączonymi do certyfikatu, podając podstawę prawną;

b) ograniczają okres ważności certyfikatu; i

c) monitorują, czy instytucje zapewniające służby żeglugi powietrznej kwalifikują się do utrzymania odstępstwa.

Artykuł 5

Wykazanie zgodności

1. Na wniosek krajowych władz nadzorujących instytucja zapewniająca służby żeglugi powietrznej przedstawia wszystkie odpowiednie dowody w celu udokumentowania zgodności z mającymi zastosowanie wspólnymi wymogami. Instytucja zapewniająca służby żeglugi powietrznej może w pełni wykorzystać istniejące dane.

2. Instytucja zapewniająca służby żeglugi powietrznej posiadająca certyfikat zgłasza krajowym władzom nadzorującym planowane zmiany w zapewnianiu służb, które mogłyby mieć niekorzystny wpływ na przestrzeganie zgodności z mającymi zastosowanie wspólnymi wymogami lub warunkami dołączonymi do certyfikatu.

3. Certyfikowana instytucja zapewniająca służby żeglugi powietrznej zgłasza krajowym władzom nadzorującym planowane zmiany dotyczące bezpieczeństwa zapewniania służb żeglugi powietrznej.

4. Jeśli certyfikowana instytucja zapewniająca służby żeglugi powietrznej przestała spełniać mające zastosowanie wspólne wymogi lub warunki dołączone do certyfikatu, właściwe krajowe władze nadzorujące podejmują decyzję w okresie nieprzekraczającym jednego miesiąca. Przy wydawaniu tej decyzji krajowe władze nadzorujące nakładają na instytucję zapewniającą służby żeglugi powietrznej obowiązek podjęcia działań naprawczych.

Odnośna instytucja zapewniająca służby żeglugi powietrznej jest powiadamiana o decyzji w trybie natychmiastowym.

Krajowe władze nadzorujące sprawdzają, czy działania naprawcze zostały wdrożone przed zawiadomieniem odnośnej instytucji zapewniającej służby żeglugi powietrznej o pozytywnej decyzji. Jeśli krajowe władze nadzorujące uważają, że działania naprawcze nie zostały właściwie wdrożone w ramach ustalonego harmonogramu, podejmują odpowiednie środki wykonawcze zgodnie z art. 7 ust. 7 rozporządzenia (WE) nr 550/2004 i art. 9 rozporządzenia (WE) nr 549/2004, uwzględniając potrzebę zapewnienia ciągłości służb.

Artykuł 6

Ułatwienie monitorowania zgodności

Zgodnie z art. 2 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 550/2004 instytucje zapewniające służby żeglugi powietrznej ułatwiają inspekcje oraz nadzór krajowej władzy nadzorującej lub działającej w ich imieniu uznanej organizacji, w tym inspekcje przeprowadzane na miejscu i inspekcje bez uprzedniego zawiadomienia.

Upoważnione osoby są uprawnione do podjęcia następujących działań:

- a) badania odnośnych rejestrów, danych, procedur i wszelkich innych materiałów istotnych dla zapewniania służb żeglugi powietrznej;
- b) kopiowania całości lub fragmentów wspomnianych rejestrów, danych, procedur i innych materiałów;
- c) uzyskania ustnych wyjaśnień na miejscu;
- d) wchodzenia na odnośne terytorium, do odnośnych pomieszczeń i środków transportu.

Wspomniane inspekcje i nadzór są przeprowadzane zgodnie z przepisami prawa Państwa Członkowskiego, w którym będą dokonywane.

Artykuł 7

Zachowanie zgodności

Krajowe władze nadzorujące corocznie monitorują, na podstawie posiadanych dowodów, zachowanie zgodności przez instytucje zapewniające służby żeglugi powietrznej, którym przyznały certyfikat.

W tym celu krajowe władze nadzorujące ustanawiają i corocznie aktualizują orientacyjny program inspekcji obejmujący wszystkie instytucje, którym przyznały certyfikat w oparciu o ocenę ryzyka związanego z różnymi operacjami wykonywanymi w ramach zapewnianych służb. Przed ustanowieniem wspomnianego programu krajowe władze nadzorujące przeprowadzają konsultacje z zainteresowanymi instytucjami zapewniającymi służby żeglugi powietrznej oraz, w miarę potrzeb, z wszystkimi innymi zainteresowanymi krajowymi władzami nadzorującymi.

Program orientacyjnie określa planowane okresy inspekcji różnych miejsc.

Artykuł 8

Przepisy bezpieczeństwa dotyczące personelu technicznego i inżynierskiego

W odniesieniu do zapewniania służb ruchu lotniczego, komunikacji, nawigacji lub nadzoru krajowe władze nadzorujące lub inne władze wyznaczone przez Państwo Członkowskie do wypełnienia tych zadań:

- a) wydają stosowne zasady bezpieczeństwa dla personelu technicznego i inżynierskiego, wykonującego zadania związane z bezpieczeństwem operacyjnym;
- b) zapewniają odpowiedni i należyty nadzór bezpieczeństwa personelu technicznego i inżynierskiego, któremu organizacja operująca powierzyła wykonanie zadań związanych z bezpieczeństwem operacyjnym;
- c) z uzasadnionych powodów i po należytym dochodzeniu podejmują stosowne działania w odniesieniu do organizacji operującej i/lub jej personelu technicznego i inżynierskiego, który nie spełnia przepisów załącznika II, część 3.3;
- d) weryfikują, czy stosowane są odpowiednie metody w celu zapewnienia, że strony trzecie, którym powierzono zadania związane z bezpieczeństwem operacyjnym, spełniają przepisy załącznika II, część 3.3.

Artykuł 9

Procedura wzajemnego przeglądu

1. Komisja we współpracy z Państwami Członkowskimi ustala wzajemne przeglądy krajowych władz nadzorujących zgodnie z ust. 2–6.

2. Wzajemny przegląd jest dokonywany przez zespół ekspertów krajowych, w skład którego wchodzi eksperci pochodzący z przynajmniej trzech różnych Państw Członkowskich. Eksperti nie uczestniczą we wzajemnych przeglądach w Państwie Członkowskim, w którym są zatrudnieni. Komisja ustanawia i przechowuje listę rezerwową ekspertów krajowych wyznaczonych przez Państwa Członkowskie, która odnosi się do wszystkich aspektów wspólnych wymogów wymienionych w art. 6 rozporządzenia (WE) nr 550/2004.

3. Najpóźniej trzy miesiące przed wzajemnym przeglądem Komisja powiadamia Państwo Członkowskie i zainteresowane krajowe władze nadzorujące o wzajemnym przeglądzie, podając jego planowany termin i dane osobowe uczestniczących w nim ekspertów.

Przed dokonaniem przeglądu Państwo Członkowskie, które krajowe władze nadzorujące są objęte przeglądem, zatwierdza zespół ekspertów.

4. W ciągu trzech miesięcy po dokonaniu przeglądu odnośny zespół ekspertów sporządza sprawozdanie w drodze porozumienia; sprawozdanie to może zawierać zalecenia. W celu omówienia sprawozdania Komisja zwołuje posiedzenie z udziałem ekspertów i krajowych władz nadzorujących.

5. Komisja przekazuje sprawozdanie zainteresowanemu Państwu Członkowskiemu. Zainteresowane Państwo Członkowskie może przedstawić swoje uwagi w terminie trzech miesięcy

od otrzymania sprawozdania. W przypadkach, których to dotyczy, uwagi te obejmują środki, które Państwo to podjęło lub zamierza podjąć w danym okresie w odpowiedzi na przegląd.

O ile nie ustalono inaczej z zainteresowanym Państwem Członkowskim, sprawozdanie z przeglądu i informacje dotyczące działań następczych nie są publikowane.

6. Komisja corocznie informuje Państwa Członkowskie za pośrednictwem Komitetu ds. Jednolitej Przestrzeni Powietrznej o głównych wynikach tych przeglądów.

Artykuł 10

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 grudnia 2005 r.

W imieniu Komisji
Jacques BARROT
Wiceprzewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

OGÓLNE WYMOGI DOTYCZĄCE ZAPEWNIANIA SŁUŻB ŻEGLUGI POWIETRZNEJ

1. POTENCJAŁ I KOMPETENCJE TECHNICZNE I OPERACYJNE

Instytucja zapewniająca służby żeglugi powietrznej jest w stanie zapewniać służby w sposób bezpieczny, efektywny, ciągły i zrównoważony w odniesieniu do racjonalnego poziomu ogólnego zapotrzebowania w danej przestrzeni powietrznej. W tym celu posiada odpowiednią wiedzę i odpowiedni potencjał techniczny i operacyjny.

2. STRUKTURA ORGANIZACYJNA I ZARZĄDZANIE

2.1. **Struktura organizacyjna**

Instytucja zapewniająca służby żeglugi powietrznej określa i zarządza organizacją zgodnie ze strukturą wspomagającą bezpieczeństwo, efektywność i ciągłość zapewniania służb.

Struktura organizacyjna określa:

- a) zakres władzy, obowiązki i odpowiedzialność mianowanych pracowników, w szczególności kadry zarządzającej odpowiadającej za zadania związane z bezpieczeństwem, jakością, ochroną, finansami i zasobami ludzkimi;
- b) stosunki i obieg sprawozdawczości między różnymi częściami i procesami organizacji.

2.2. **Zarządzanie organizacyjne**

Instytucja zapewniająca służby żeglugi powietrznej sporządza plan biznesowy obejmujący okres co najmniej pięciu lat. Plan biznesowy:

- a) określa ogólne cele instytucji zapewniającej służby żeglugo powietrznej i strategię służącą ich osiągnięciu zgodnie z ogólnym długoterminowym planem instytucji i wymogami wspólnotowymi dotyczącymi rozwoju infrastruktury lub innej technologii;
- b) zawiera odpowiednie założenia dotyczące wydajności w odniesieniu do jakości i poziomu służby, bezpieczeństwa i efektywności kosztowej.

Instytucja zapewniająca służby żeglugi powietrznej sporządza plan roczny obejmujący następny rok. Plan ten szczegółowo określa cechy planu biznesowego i opisuje wszelkie zmiany, jakie w nim zaszły.

Plan roczny obejmuje następujące przepisy dotyczące poziomu i jakości służby, takie jak przewidywany potencjał, bezpieczeństwo i zaistniałe opóźnienia lotów oraz warunki finansowe:

- a) informacje na temat wdrożenia nowej infrastruktury lub innych działań wraz z ich zadeklarowanym znaczeniem dla poprawy poziomu i jakości służb;
- b) wskaźniki wydajności umożliwiające należytą ocenę poziomu i jakości służby;
- c) przewidywaną pozycję finansową instytucji zapewniającej służby w okresie krótkoterminowym i wszelkie zmiany lub czynniki mające wpływ na plan biznesowy.

3. ZARZĄDZANIE BEZPIECZEŃSTWEM I JAKOŚCIĄ

3.1. **Zarządzanie bezpieczeństwem**

Instytucja zapewniająca służby żeglugi powietrznej zarządza bezpieczeństwem wszystkich swoich służb. W związku z tym ustanawia formalne kontakty z wszystkimi zainteresowanymi podmiotami mogącymi mieć bezpośredni wpływ na bezpieczeństwo jego służb.

3.2. **System zarządzania jakością**

Najpóźniej 2 lata po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia instytucja zapewniająca służby żeglugi powietrznej posiada system zarządzania jakością obejmujący wszystkie zapewniane przez niego służby żeglugi powietrznej zgodnie z poniższymi zasadami. System ten:

- a) definiuje politykę jakości w taki sposób, aby w miarę możliwości jak najlepiej zaspokoić potrzeby różnych użytkowników;

- b) określa program zapewniania jakości, zawierający procedury przeznaczone do weryfikacji zgodności wszystkich przeprowadzonych operacji z mającymi zastosowanie wymogami, standardami i procedurami;
- c) dostarcza dowody funkcjonowania systemu jakości w formie instrukcji i dokumentacji monitorowania;
- d) wyznacza przedstawicieli kadry zarządzającej do monitorowania zgodności z procedurami i odpowiedzialności procedur w celu zapewnienia bezpiecznej i skutecznej eksploatacji;
- e) przeprowadza przeglądy systemu jakości i w razie konieczności podejmuje czynności zaradcze.

Certyfikat EN ISO 9001 wydany przez organizację posiadającą odpowiednią akredytację, obejmujący służby żeglugi powietrznej zapewniane przez instytucję uznaje się za wystarczające potwierdzenie zgodności. Na wniosek krajowych władz nadzorujących instytucja zapewnijająca służby żeglugi powietrznej zgadza się na ujawnienie dokumentacji związanej z certyfikacją.

3.3. Instrukcje operacyjne

Instytucja zapewnijająca służby żeglugi powietrznej posiada i stale aktualizuje instrukcje operacyjne dotyczące zapewnianych przez nią służb na użytek i jako pomoc dla personelu operacyjnego. Instytucja zapewnia, że:

- a) instrukcje operacyjne zawierają pouczenie i informacje dla personelu operacyjnego, niezbędne do wykonania jego obowiązków;
- b) odnośny personel ma dostęp do odpowiednich części instrukcji operacyjnych;
- c) personel operacyjny jest w szybkim trybie informowany o zmianach wprowadzonych do instrukcji operacyjnych mających zastosowanie do jego obowiązków i o ich wejściu w życie.

4. OCHRONA

Instytucja zapewnijająca służby żeglugi powietrznej ustanawia system zarządzania ochroną w celu zapewnienia:

- a) ochrony mienia i personelu w celu zapobiegania bezprawnemu zakłócaniu zapewniania służb;
- b) ochrony uzyskanych lub w inny sposób wykorzystywanych danych operacyjnych. Dostęp do tych danych jest ograniczony i posiadają go wyłącznie upoważnione osoby.

System zarządzania ochroną określa:

- a) procedury związane z oceną i ograniczeniem ryzyka ochrony, monitorowaniem ochrony i jej poprawą, przeglądem ochrony i upowszechnieniem informacji;
- b) środki przeznaczone do wykrywania naruszenia ochrony i powiadamiania personelu za pomocą odpowiednich sygnałów ostrzegawczych;
- c) środki służące kontroli skutków naruszenia ochrony oraz określeniu działań naprawczych i procedur ograniczających, aby zapobiec ponownemu naruszeniu ochrony.

Instytucja zapewnijająca służby żeglugi powietrznej, w stosownych przypadkach, rozlicza personel z obowiązku ochrony i współpracuje z właściwymi władzami cywilnymi i wojskowymi w celu zapewnienia ochrony swojego mienia, personelu i danych.

5. ZASOBY LUDZKIE

Instytucja zapewnijająca służby żeglugi powietrznej zatrudnia odpowiednio wykwalifikowany personel, gwarantując, że jej służby są zapewniane w sposób bezpieczny, efektywny, ciągły i zrównoważony. W tym kontekście ustanawia politykę w zakresie rekrutacji i szkolenia personelu. Instytucja zapewnia, w stosownych przypadkach, rozliczenie personelu z ochrony.

6. SIŁA FINANSOWA

6.1. Zdolność gospodarcza i finansowa

Instytucja zapewnijająca służby żeglugi powietrznej jest w stanie wypełnić swoje zobowiązania finansowe, takie jak stałe i zmienne koszty działalności lub koszty inwestycji kapitałowych. Instytucja stosuje odpowiedni system księgowania kosztów. Wykazuje swoją zdolność gospodarczą w oparciu o plan roczny, o którym mowa w części 2.2 niniejszego załącznika, oraz zestawienia bilansowe i rachunki zgodnie z jej statutem prawnym, jeśli jest to wykonalne w praktyce.

6.2. Audyt finansowy

Zgodnie z art. 12 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 550/2004 instytucja zapewniająca służby żeglugi powietrznej wykazuje, że regularnie poddaje się niezależnemu audytowi.

7. ODPOWIEDZIALNOŚĆ I ZAKRES UBEZPIECZENIA

Instytucja zapewniająca służby żeglugi powietrznej dokonuje uzgodnień w celu zabezpieczenia swoich zobowiązań wynikających z mającego zastosowanie prawa.

Metoda stosowana w celu zapewnienia ubezpieczenia jest odpowiednia do potencjalnych danych strat i szkód i uwzględnia status prawny instytucji zapewniającej służby żeglugi powietrznej oraz poziom dostępnego zakresu ubezpieczenia komercyjnego.

Instytucja zapewniająca służby żeglugi powietrznej, która korzysta ze służb innej instytucji zapewniającej służby żeglugi powietrznej zapewnia, że porozumienia obejmują wzajemną odpowiedzialność.

8. JAKOŚĆ SŁUŻB

8.1. Otwartość i przejrzystość zapewniania służb

Instytucja zapewniająca służby żeglugi powietrznej zapewnia swoje służby zgodnie z zasadą otwartości i przejrzystości. Publikuje warunki dostępu do swoich służb i ustanawia przynajmniej raz w roku regularny formalny proces indywidualnych lub zbiorowych konsultacji z ich użytkownikami.

Zgodnie z mającym zastosowanie prawem wspólnotowym instytucja zapewniająca służby żeglugi powietrznej nie dyskryminuje użytkownika lub grupy użytkowników ze względu na narodowość lub tożsamość.

8.2. Plany interwencyjne

Najpóźniej rok po certyfikacji instytucja zapewniająca służby żeglugi powietrznej wprowadza plany interwencyjne dla wszystkich zapewnianych przez nią służb na wypadek zdarzeń skutkujących znacznym pogorszeniem się lub przerwą w zapewnianiu służb.

9. WYMOGI DOTYCZĄCE SPRAWOZDAWCZOŚCI

Instytucja zapewniająca służby żeglugi powietrznej jest w stanie przedstawić właściwym krajowym władzom nadzorującym roczne sprawozdanie ze swojej działalności. Sprawozdanie obejmuje wyniki finansowe bez uszczerbku dla art. 12 rozporządzenia (WE) nr 550/2004 oraz wyniki operacyjne i wszelkie inne znaczące działania i zmiany, w szczególności w zakresie bezpieczeństwa.

Sprawozdanie roczne musi zawierać:

- ocenę poziomu i jakości dostarczonych służb oraz ocenę zapewnionego poziomu bezpieczeństwa,
- wydajność instytucji zapewniającej służby żeglugi powietrznej w porównaniu z założeniami dotyczącymi wydajności ustanowionymi w planie biznesowym oraz dostosowanie faktycznej wydajności do planu rocznego za pomocą wskaźników wydajności ustalonych w planie rocznym,
- zmiany w operacjach i infrastrukturze,
- wyniki finansowe, jeśli nie są osobno publikowane zgodnie z art. 12 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 550/2004,
- informacje dotyczące formalnego procesu konsultacji z użytkownikami jej służb,
- informacje na temat polityki kadrowej.

Instytucja zapewniająca służby żeglugi powietrznej podaje treść sprawozdania rocznego do wiadomości publicznej na warunkach określonych przez krajowe władze nadzorujące zgodnie z prawodawstwem krajowym.

ZAŁĄCZNIK II

SZCZEGÓLNE WYMOGI DOTYCZĄCE ZAPEWNIANIA SŁUŻB ŻEGLUGI POWIETRZNEJ

1. WŁASNOŚĆ

Institucja zapewniająca służby żeglugi powietrznej wyraźnie informuje krajowe władze nadzorujące, o których mowa w art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 550/2004, o:

- swoim statusie prawnym, swojej strukturze własności i wszelkich innych uzgodnieniach mających znaczący wpływ na kontrolę jej aktywów,
- wszelkich powiązaniach z organizacjami nieuczestniczącymi w zapewnianiu służb żeglugi powietrznej, wraz z działalnością komercyjną, w którą jest zaangażowana bezpośrednio lub poprzez przedsiębiorstwa powiązane, stanowiącą ponad 1 % jej spodziewanego przychodu. Instytucja zgłasza wszelkie zmiany własności pojedynczych udziałów stanowiących 10 % lub więcej jej łącznych udziałów.

Institucja zapewniająca służby żeglugi powietrznej podejmuje wszelkie niezbędne środki w celu zapobieżenia zaistnieniu konfliktu interesów, który mógłby zagrozić bezstronnemu i obiektywnemu zapewnianiu służb.

2. OTWARTE I PRZEJRZyste ZAPEWNIANIE SŁUŻB

W uzupełnieniu do przepisów załącznika I, część 8.1 i jeśli Państwo Członkowskie postanowi zorganizować zapewnianie szczególnych usług związanych ze służbami ruchu lotniczego na zasadzie konkurencji, może podjąć wszelkie odpowiednie środki w celu zapewnienia, że instytucje świadczące takie szczególne usługi nie działają w sposób zmierzający do zapobieżenia, ograniczenia lub zakłócenia konkurencji albo powodujący nadużycie pozycji dominującej zgodnie z mającym zastosowanie prawodawstwem krajowym i wspólnotowym.

3. BEZPIECZEŃSTWO SŁUŻB

3.1. System zarządzania bezpieczeństwem

3.1.1. Ogólne wymogi bezpieczeństwa

Institucja zapewniająca służby żeglugi powietrznej posiada system zarządzania bezpieczeństwem (SZB) jako integralną część zarządzania swoimi służbami. System ten:

- zapewnia systematyczne zarządzanie bezpieczeństwem w sposób sformalizowany, wyraźnie określony i proaktywny, dzięki wypełnianiu zadań w zakresie bezpieczeństwa w ramach świadczenia usług; funkcjonuje względem wszystkich świadczonych usług oraz uzgodnień dodatkowych pozostających pod jego nadzorem kierowniczym, których podstawę stanowi zadeklarowana polityka bezpieczeństwa, określająca podstawowe podejście organizacji do zarządzania bezpieczeństwem (zarządzanie bezpieczeństwem),
- zapewnia, że każda osoba zaangażowana w kwestie bezpieczeństwa zapewniania służb żeglugi powietrznej ponosi indywidualną odpowiedzialność za swoje działania, menedżerowie są odpowiedzialni za zapewnienie odpowiedniego poziomu bezpieczeństwa w ramach podległych im departamentów lub działów; menedżerowie najwyższego szczebla zatrudnieni przez instytucję ponoszą całkowitą odpowiedzialność za bezpieczeństwo (odpowiedzialność za bezpieczeństwo),
- zapewnia, że osiągnięcie zadawalającego poziomu bezpieczeństwa służb ruchu lotniczego będzie ustanowione jako najwyższy priorytet (priorytet bezpieczeństwa),
- zapewnia, że podczas zapewniania służb żeglugi powietrznej głównym celem bezpieczeństwa jest zmniejszenie ryzyka wypadku lotniczego z winy służb w stopniu wykonalnym w praktyce (cel bezpieczeństwa).

3.1.2. Wymogi dotyczące osiągnięcia bezpieczeństwa

W ramach funkcjonowania SZB instytucja zapewniająca służby ruchu lotniczego:

- zapewnia odpowiednio wyszkolony personel, posiadający kwalifikacje zawodowe do wykonywanej pracy oraz, jeśli jest to wymagane, odpowiednie uprawnienia i spełniający odpowiednie wymogi dotyczące stanu zdrowia (kompetencje),

- zapewnia, że funkcja zarządzania bezpieczeństwem jest identyfikowana z odpowiedzialnością organizacyjną za rozwój i zapewnianie odpowiedniego poziomu systemu zarządzania bezpieczeństwem; zapewnia, że ten zakres odpowiedzialności jest niezależny od menedżerów niższego szczebla i podlega bezpośrednio pod najwyższy poziom organizacyjny. Tym niemniej w przypadku małych organizacji, w których połączenie odpowiedzialności może powodować brak wystarczającej niezależności w tym zakresie, uzgodnienia odnoszące się do zapewnienia bezpieczeństwa będą uzupełnione dodatkowymi niezależnymi środkami; zapewnia, że menedżerowie najwyższego szczebla zatrudnieni przez organizację świadczącą usługi aktywnie uczestniczą w zapewnianiu zarządzania bezpieczeństwem (odpowiedzialność za zarządzanie bezpieczeństwem),
- zapewnia, jeśli jest to wykonalne w praktyce, ustanowienie odpowiedniej ilościowych poziomów bezpieczeństwa i ich stosowanie w odniesieniu do wszystkich systemów funkcjonalnych (ilościowe poziomy bezpieczeństwa),
- zapewnia, że dokumentacja odnosząca się do SZB jest aktualizowana i zawiera wyraźne odniesienie do polityki bezpieczeństwa organizacji (dokumentacja SZB),
- zapewnia odpowiednie dowody w celu potwierdzenia bezpieczeństwa usług i dostaw zapewnianych z zewnątrz przy uwzględnieniu znaczenia ich bezpieczeństwa w odniesieniu do świadczonych usług (usługi i dostawy zewnętrzne),
- zapewnia, że ocena i ograniczanie ryzyka są przeprowadzane na odpowiednim poziomie w celu należytego uwzględnienia wszystkich aspektów związanych z zapewnianiem oceny i ograniczaniem ryzyka (ATM). Przepisy części 3.2 niniejszego załącznika mają zastosowanie do zmian we wspomnianym systemie funkcjonalnym ATM,
- zapewnia, że nieprawidłowości techniczne i operacyjne w ATM, w stosunku do których przyjmuje się, że mogą mieć istotny wpływ na bezpieczeństwo, są badane w trybie natychmiastowym; zapewnia, że podejmowane są wszelkie niezbędne działania naprawcze (nieprawidłowości w zakresie bezpieczeństwa). Ponadto wykazuje, że wdrożyła wymogi dotyczące przedkładania zgłoszeń oraz rozpatrywania nieprawidłowości w zakresie bezpieczeństwa zgodnie z mającym zastosowanie prawodawstwem krajowym i wspólnotowym.

3.1.3. Wymogi dotyczące zapewnienia bezpieczeństwa

W ramach funkcjonowania SZB instytucja zapewniająca służby żeglugi powietrznej zapewnia:

- systematyczne dokonywanie przeglądów bezpieczeństwa w celu sformułowania – w razie potrzeby – zaleceń modyfikacyjnych i zapewnienia bezpieczeństwa menedżerom odpowiedzialnym za bezpieczeństwo działań podejmowanych w danym zakresie oraz w celu potwierdzenia zgodności z odpowiednimi częściami SZB (przeglądy bezpieczeństwa),
- stosowanie metod wykrywania zmian w działających systemach lub operacjach, umożliwiających zidentyfikowanie wszelkich elementów, które mogących prowadzić do naruszenia dopuszczalnych norm bezpieczeństwa, oraz podejmowanie działań naprawczych (monitorowanie bezpieczeństwa),
- informacje dotyczące bezpieczeństwa są przechowywane w ramach funkcjonowania SZB jako podstawa do zapewnienia bezpieczeństwa, przekazywanych wszystkim współpracownikom odpowiedzialnym za zapewnianie służb lub uzależnionym od nich oraz krajowym władzom nadzorującym (informacje dotyczące bezpieczeństwa).

3.1.4. Wymogi dotyczące promowania bezpieczeństwa

W ramach funkcjonowania SZB instytucja zapewniająca służby ruchu lotniczego zapewnia, że:

- cały personel ma świadomość potencjalnych zagrożeń bezpieczeństwa związanych z wykonywaniem powierzonych mu obowiązków (świadomość bezpieczeństwa),
- doświadczenia i informacje wynikające z badania nieprawidłowości w zakresie bezpieczeństwa i innych działań związanych z bezpieczeństwem są upowszechniane w ramach organizacji na poziomach zarządzania i na poziomach operacyjnych (upowszechnienie doświadczeń i informacji),
- aktywnie zachęca personel do proponowania rozwiązań służących identyfikacji zagrożeń i zmian w celu poprawy bezpieczeństwa w obszarach, w których istnieje taka potrzeba (poprawa bezpieczeństwa).

3.2. Wymogi bezpieczeństwa dotyczące oceny i ograniczania ryzyka w odniesieniu do zmian

3.2.1. Sekcja 1

W ramach funkcjonowania SZB instytucja zapewniająca służby ruchu lotniczego zapewnia systematyczną identyfikację zagrożeń oraz systematyczne dokonywanie oceny i ograniczania ryzyka pod kątem wszelkich zmian w częściach systemu funkcjonalnego ATM i mechanizmach wspierających pozostających pod jej nadzorem kierowniczym, uwzględniając:

- a) cały okres funkcjonowania części składowej rozpatrywanego systemu funkcjonalnego ATM, od wstępnego planowania i definiowania do działań następczych związanych z wdrożeniem, utrzymywaniem w należytym stanie i likwidacją;
- b) dzięki współpracy ze stronami odpowiedzialnymi, elementy powietrzne i naziemne i, jeśli ma zastosowanie, elementy przestrzenne systemu funkcjonalnego ATM; oraz
- c) wyposażenie, procedury i zasoby ludzkie systemu funkcjonalnego ATM oraz oddziaływania pomiędzy rozpatrywaną częścią składową a resztą systemu funkcjonalnego ATM.

3.2.2. Sekcja 2

Procesy identyfikacji zagrożeń oraz oceny i ograniczania ryzyka obejmują:

- a) wyznaczenie zakresu, granic i powiązań rozpatrywanej części składowej, identyfikację funkcji, które część składowa powinna spełniać i środowisko operacyjne, w którym z założenia ma działać;
- b) wyznaczenie celów bezpieczeństwa dla części składowej, które obejmuje:
 - identyfikację prawdopodobnych zagrożeń i okoliczności wystąpienia awarii związanych z systemem ATM, wraz z ich ogólnymi skutkami,
 - ocenę ich potencjalnych następstw w odniesieniu do bezpieczeństwa samolotu oraz ocenę stopnia ciężkości następstw, dokonaną w oparciu o system klasyfikacji ciężkości zawarty w sekcji 4,
 - określenie ich dopuszczalnego poziomu w odniesieniu do największego prawdopodobieństwa wystąpienia zagrożenia, określonego na podstawie ciężkości i największego prawdopodobieństwa wystąpienia następstw zagrożenia, przy zachowaniu spójności z sekcją 4;
- c) jeśli ma zastosowanie, opracowanie strategii ograniczania ryzyka, która:
 - szczegółowo określa środki ochronne, które zostaną wdrożone w celu ochrony przed potencjalnymi zagrożeniami,
 - w razie konieczności zawiera modyfikacje wymogów bezpieczeństwa, które mogą dotyczyć rozpatrywanej części składowej lub innych części funkcjonalnego systemu ATM lub środowiskiem operacyjnym,
 - zawiera potwierdzenie ich wykonalności i skuteczności;
- d) weryfikację odnoszącą się do spełnienia wszystkich zidentyfikowanych celów i wymogów bezpieczeństwa:
 - przed wdrożeniem odnośnych zmian,
 - podczas każdego okresu przejściowego w działaniu służby,
 - podczas eksploatacji, oraz
 - podczas każdego okresu przejściowego aż do zniesienia.

3.2.3. Sekcja 3

Wyniki wraz z ich uzasadnieniem i dowody, odnoszące się do procesów oceny i ograniczania ryzyka, wraz z identyfikacją zagrożeń są gromadzone i udokumentowane w sposób zapewniający, że:

- na podstawie kompletnej dokumentacji można wykazać, że poziom bezpieczeństwa rozpatrywanej części składowej oraz całość systemu funkcjonalnego ATM jest i będzie dopuszczalny, dzięki realizacji odnośnych celów bezpieczeństwa i przestrzeganiu odnośnych wymogów bezpieczeństwa. Dokumentacja ta obejmuje, odpowiednio, specyfikacje wszystkich stosowanych technik prognozowania, monitorowania lub nadzoru,
- wszystkie wymogi bezpieczeństwa związane z wdrożeniem zmiany można odtworzyć w odniesieniu do planowanych operacji/funkcji.

3.2.4. Sekcja 4

Identyfikacja zagrożeń i ocena ich stopnia

Przeprowadza się systematyczną identyfikację zagrożeń. Stopień ciężkości następstw zagrożeń w danym środowisku operacyjnym jest określany za pomocą systemu klasyfikacji przedstawionego w poniższej tabeli, natomiast klasyfikacja ciężkości opiera się na szczególnej ukazującej najbardziej prawdopodobne następstwa zagrożeń w najcięższym przypadku.

Stopień ciężkości	Wpływ następstw na działanie
1 (Najwyższy)	Wypadek ⁽¹⁾
2	Poważny incydent ⁽¹⁾
3	Większy incydent związany z operacją samolotu, która mogła zagrozić bezpieczeństwu samolotu lub doprowadzić niemal do zderzenia samolotu z podłożem lub przeszkodami
4	Znaczący incydent, który wystąpił w okolicznościach wskazujących na prawdopodobieństwo wystąpienia wypadku, poważnego lub większego incydentu, jeśli nie byłoby zarządzania ryzykiem z marginesami bezpieczeństwa, lub gdyby w pobliżu znajdował się inny samolot
5 (Najniższa)	Brak bezpośredniego wpływu na bezpieczeństwo

⁽¹⁾ Zgodnie z definicją dyrektywy Rady 94/56/WE z dnia 21 listopada 1994 r. ustanawiającej podstawowe zasady regulujące postępowanie w dochodzeniu przyczyn wypadków i incydentów w lotnictwie cywilnym (Dz.U. L 319 z 12.12.1994, str. 14).

W celu określenia wpływu następstw zagrożeń na działanie (operacje) i stopnia ich ciężkości podejście/proces systemowy(-e) obejmuje następstwa zagrożeń dotyczących różnych elementów systemu funkcjonalnego ATM (załoga lotnicza, kontrolerzy ruchu lotniczego, możliwości operacyjne samolotu, możliwości operacyjne naziemnej części systemu funkcjonalnego ATM) oraz zdolność do zapewniania bezpiecznych służb ruchu lotniczego.

System klasyfikacji ryzyka

Cele bezpieczeństwa oparte na ryzyku są określone w odniesieniu do największego prawdopodobieństwa wystąpienia zagrożenia, zarówno na podstawie stopnia ciężkości następstw zagrożenia, jak i największego prawdopodobieństwa następstw zagrożenia.

Przy wykazywaniu spełnienia ustanowionych celów ilościowych należy uwzględnić stosowanie dodatkowych elementów zarządzania bezpieczeństwem, aby w uzasadnionych wypadkach zwiększyć bezpieczeństwo systemu ATM.

3.3. Wymogi bezpieczeństwa dotyczące personelu technicznego i inżynierskiego wykonującego zadania związane z bezpieczeństwem operacyjnym

Instytucja zapewniająca służby ruchu lotniczego gwarantuje, że personel techniczny i inżynierski, w tym personel organizacji operujących będących podwykonawcą, zarządzających lub utrzymujących w należyłym stanie wyposażenie ATM, którego zdolność operacyjna została potwierdzona, posiada wystarczającą wiedzę na temat służb, dla których wykonuje pracę i na temat rzeczywistych i potencjalnych skutków swojej pracy dla bezpieczeństwa służb ATM oraz na temat odpowiednio ograniczonego wymiaru czasu pracy.

W odniesieniu do personelu wykonującego zadania związane z bezpieczeństwem, w tym personelu organizacji operujących będących podwykonawcą, instytucja zapewniająca służby ruchu lotniczego posiada dokumenty poświadczające odpowiednie kwalifikacje personelu, funkcjonowanie systemu zatrudniania personelu w celu zabezpieczenia wystarczającego potencjału i ciągłości służby, wykazy kwalifikacji personelu i politykę kadrową, politykę szkoleń dla personelu, plany i dokumentację szkoleń oraz mechanizmy nadzoru personelu nieposiadającego kwalifikacji. Instytucja posiada procedury postępowania na wypadek pogorszenia się stanu zdrowia fizycznego i psychicznego personelu.

Instytucja zapewniająca służby ruchu lotniczego prowadzi wykaz informacji dotyczących ilości, statusu i lokalizacji personelu wykonującego zadania związane z bezpieczeństwem. Wykaz ten:

- a) określa menedżerów odpowiedzialnych za funkcje związane z bezpieczeństwem;
- b) rejestruje odnośne kwalifikacje personelu technicznego i operacyjnego w odniesieniu do wymogów dotyczących umiejętności i wiedzy;
- c) określa miejsca pracy i obowiązki powierzone personelowi technicznemu i operacyjnemu, wraz z przewidzianymi metodami pracy.

4. METODY DZIAŁANIA I PROCEDURY POSTĘPOWANIA

Instytucja zapewniająca służby żeglugi powietrznej jest w stanie wykazać, że jej metody działania i procedury postępowania są zgodne ze standardami w następujących załącznikach do Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym, jeśli mają one znaczenie dla zapewniania służb żeglugi powietrznej w danej przestrzeni powietrznej:

- załącznik 2, Przepisy ruchu lotniczego (wydanie dziesiąte z lipca 2005 r.),
- załącznik 10, Łączność lotnicza, tom II, Procedury telekomunikacyjne (wydanie szóste z października 2001 r. wraz ze wszystkimi poprawkami do nr 79),
- załącznik 11, Służby ruchu lotniczego (wydanie trzynaste z lipca 2001 r. wraz ze wszystkimi poprawkami do nr 43).

ZAŁĄCZNIK III

SZCZEGÓLNE WYMOGI DOTYCZĄCE ZAPEWNIANIA SŁUŻB METEOROLOGICZNYCH**1. POTENCJAŁ I KOMPETENCJE TECHNICZNE I OPERACYJNE**

Instytucja zapewniająca służby meteorologiczne zapewnia informację meteorologiczną, konieczną do wypełniania ich zadań, w formie odpowiedniej dla użytkowników. Informacje te udostępnia się:

- podmiotom i członkom załogi lotu dla celów planowania przed lotem i podczas lotu,
- instytucjom zapewniającym służby ruchu lotniczego i służby informacji lotniczej,
- służbom jednostek poszukiwawczych i ratunkowych, oraz
- lotniskom.

Instytucja zapewniająca służby meteorologiczne potwierdza poziom osiągalnej dokładności informacji udzielonej dla celów operacyjnych, podaje również ich źródło i zapewnia, że informacje są udzielane w odpowiednim czasie i zaktualizowane zgodnie z wymogami.

2. METODY DZIAŁANIA I PROCEDURY POSTĘPOWANIA

Instytucja zapewniająca służby meteorologiczne jest w stanie wykazać, że jej metody działania i procedury postępowania są zgodne ze standardami zawartymi w następujących załącznikach do Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym, jeśli mają one znaczenie dla zapewniania służb meteorologicznych w danej przestrzeni powietrznej:

- załącznik 3, Służba meteorologiczna dla Międzynarodowej Żeglugi Powietrznej (wydanie piętnaste z lipca 2004 r.),
- załącznik 11, Służby ruchu lotniczego (wydanie trzynaste z lipca 2001 r. wraz ze wszystkimi poprawkami do nr 43),
- załącznik 14, Lotniska (tom I, wydanie czwarte z lipca 2004 r.; tom II, wydanie drugie z lipca 1995 r. wraz ze wszystkimi poprawkami do nr 3).

ZAŁĄCZNIK IV

SZCZEGÓLNE WYMOGI DOTYCZĄCE ZAPEWNIANIA SŁUŻBY INFORMACJI LOTNICZEJ**1. POTENCJAŁ I KOMPETENCJE TECHNICZNE I OPERACYJNE**

Instytucja zapewniająca służby informacji lotniczej zapewnia dla celów operacyjnych informacje i dane w odpowiedniej formie dla:

- personelu wykonującego lot wraz załogą lotu, planowaniem lotu, systemami zarządzania lotem, symulatorami lotu, oraz
- instytucji zapewniających służby ruchu lotniczego odpowiedzialnych za służby informacji powietrznej, lotniskową służbę informacji powietrznej i zapewnianie informacji przed lotem.

Instytucja zapewniająca służby informacji lotniczej zapewnia kompletność danych; przed udzieleniem informacji w celach operacyjnych potwierdza stopień ich dokładności oraz podaje ich źródło.

2. METODY DZIAŁANIA I PROCEDURY POSTĘPOWANIA

Instytucja zapewniająca służby informacji lotniczej jest w stanie wykazać, że jej metody działania i procedury postępowania są zgodne ze standardami zawartymi w następujących załącznikach do Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym, jeśli mają one znaczenie dla zapewniania służb informacji lotniczej w danej przestrzeni powietrznej:

- załącznik 3, Służba meteorologiczna dla Międzynarodowej Żeglugi Powietrznej (wydanie piętnaste z lipca 2004 r.),
 - załącznik 4, Mapy lotnicze (wydanie dziesiąte z lipca 2001 r. wraz ze wszystkimi poprawkami do nr 53),
 - załącznik 15, Służby informacji lotniczej (wydanie dwunaste z lipca 2004 r.).
-

ZAŁĄCZNIK V

SZCZEGÓLNE WYMOGI DOTYCZĄCE ZAPEWNIANIA SŁUŻB ŁĄCZNOŚCI, NAWIGACJI I NADZORU**1. POTENCJAŁ I KOMPETENCJE TECHNICZNE I OPERACYJNE**

Instytucja zapewniająca służby łączności, nawigacji lub nadzoru zapewnia dostępność, ciągłość, dokładność i kompletność swoich służb.

Instytucja zapewniająca służby łączności, nawigacji lub nadzoru potwierdza poziom jakości zapewnianych przez niego służb i wykazuje, że jej sprzęt jest utrzymywany w należytym stanie i, jeśli jest to wymagane, wykalibrowany.

2. BEZPIECZEŃSTWO SŁUŻB

Instytucja zapewniająca służby łączności, nawigacji lub nadzoru spełnia wymogi załącznika II, część 3 dotyczące bezpieczeństwa służb.

3. METODY DZIAŁANIA I PROCEDURY POSTĘPOWANIA

Instytucja zapewniająca służby łączności, nawigacji lub nadzoru jest w stanie wykazać, że jej metody działania i procedury postępowania są zgodne ze standardami zawartymi w załączniku 10, Łączność lotnicza, do Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym (tom I, wydanie piąte z lipca 1996 r.; tom II, wydanie szóste z października 2001 r.; tom III, wydanie pierwsze z lipca 1995 r.; tom IV, wydanie trzecie z lipca 2002 r.; tom V, wydanie drugie z lipca 2001 r. wraz ze wszystkimi poprawkami do nr 79), jeśli mają znaczenie dla zapewniania służb łączności, nawigacji i nadzoru w danej przestrzeni powietrznej.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 2097/2005**z dnia 20 grudnia 2005 r.****znoszące zakaz połowów krewetki północnej w strefie NAFO 3L przez statki pływające pod banderą Litwy**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 26 ust. 4,uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2847/93 z dnia 12 października 1993 r. ustanawiające system kontroli mający zastosowanie do wspólnej polityki rybołówstwa ⁽²⁾, w szczególności jego art. 21 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 27/2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. ustalające wielkości dopuszczalne połowów na 2005 r. i inne związane z nimi warunki dla niektórych zasobów rybnych i grup zasobów rybnych, stosowane na wodach terytorialnych Wspólnoty, oraz w odniesieniu do statków wspólnotowych na wodach gdzie wymagane są ograniczenia połowowe ⁽³⁾, określa kwoty na rok 2005.
- (2) Dnia 6 czerwca 2005 r. Litwa wstrzymała połowy krewetki północnej w strefie NAFO 3L przez statki pływające pod banderą tego państwa.
- (3) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1170/2005 ⁽⁴⁾ zakazuje połowów krewetki północnej w strefie NAFO 3L przez statki pływające pod banderą Litwy lub zarejestrowane na Litwie.

- (4) Dnia 30 października 2005 r. Japonia przekazała Litwie kwotę na połowy krewetki północnej na wodach strefy NAFO 3L w wysokości 144 ton. Należy zatem zezwolić na połowy krewetki północnej na wodach strefy NAFO 3L przez statki pływające pod banderą Litwy lub zarejestrowane na Litwie. Należy zatem uchylić rozporządzenie Komisji (WE) nr 1170/2005,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zniesienie zakazu połowów

Z dniem 1 grudnia 2005 r. znosi się zakaz połowów krewetki północnej w strefie NAFO 3L przez statki pływające pod banderą Litwy lub zarejestrowane na Litwie.

Artykuł 2

Uchylenie

Niniejszym uchyła się rozporządzenie Komisji (WE) nr 1170/2005.

Artykuł 3

Wejście w życieNiniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 grudnia 2005 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 grudnia 2005 r.

W imieniu Komisji

Jörgen HOLMQUIST

Dyrektor Generalny ds. Rybołówstwa i Gospodarki
Morskiej⁽¹⁾ Dz.U. L 358 z 31.12.2002, str. 59.⁽²⁾ Dz.U. L 261 z 20.10.1993, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 768/2005 (Dz.U. L 128 z 21.5.2005, str. 1).⁽³⁾ Dz.U. L 12 z 14.1.2005, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1936/2005 (Dz.U. L 311 z 26.11.2005, str. 1).⁽⁴⁾ Dz.U. L 188 z 20.7.2005, str. 25.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 2098/2005**z dnia 20 grudnia 2005 r.****znoszące zakaz połowów szprota w strefie ICES IIIa przez statki pływające pod banderą Danii**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 26 ust. 4,uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2847/93 z dnia 12 października 1993 r. ustanawiające system kontroli mający zastosowanie do wspólnej polityki rybołówstwa ⁽²⁾, w szczególności jego art. 21 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 27/2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. ustalające wielkości dopuszczalne połowów na 2005 r. i inne związane z nimi warunki dla niektórych zasobów rybnych i grup zasobów rybnych, stosowane na wodach terytorialnych Wspólnoty, oraz w odniesieniu do statków wspólnotowych na wodach gdzie wymagane są ograniczenia połowowe ⁽³⁾, określa kwoty na rok 2005.
- (2) Dnia 9 października 2005 r. Dania wstrzymała połowy szprota w strefie ICES IIIa przez statki pływające pod banderą tego państwa.
- (3) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1779/2005 ⁽⁴⁾ zakazuje połowów szprota w strefie ICES IIIa przez statki pływające pod banderą Danii lub zarejestrowane w Danii.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 grudnia 2005 r.

- (4) Dnia 15 listopada 2005 r. Szwecja przekazała Danii kwotę na połowy szprota na wodach strefy ICES IIIa w wysokości 1 000 ton. Należy zatem zezwolić na połowy szprota na wodach strefy ICES IIIa przez statki pływające pod banderą Danii lub zarejestrowane w Danii. Należy zatem uchylić rozporządzenie Komisji (WE) nr 1779/2005,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zniesienie zakazu połowów

Z dniem 28 listopada 2005 r. znosi się zakaz połowów szprota w strefie ICES IIIa przez statki pływające pod banderą Danii lub zarejestrowane w Danii.

Artykuł 2

Uchylenie

Niniejszym uchyla się rozporządzenie (WE) nr 1779/2005.

Artykuł 3

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 28 listopada 2005 r.

W imieniu Komisji

Jörgen HOLMQUIST

Dyrektor Generalny ds. Rybołówstwa i Gospodarki
Morskiej

⁽¹⁾ Dz.U. L 358 z 31.12.2002, str. 59.

⁽²⁾ Dz.U. L 261 z 20.10.1993, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 768/2005 (Dz.U. L 128 z 21.5.2005, str. 1).

⁽³⁾ Dz.U. L 12 z 14.1.2005, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1936/2005 (Dz.U. L 311 z 26.11.2005, str. 1).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 288 z 29.10.2005, str. 12. Zakaz połowów szprota przez statki pływające pod banderą Danii.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 2099/2005

z dnia 20 grudnia 2005 r.

znoszące zakaz połowów morskczuka w strefach ICES Vb (wody terytorialne WE), VI, VII, XII i XIV przez statki pływające pod banderą Hiszpanii

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 26 ust. 4,uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2847/93 z dnia 12 października 1993 r. ustanawiające system kontroli mający zastosowanie do wspólnej polityki rybołówstwa ⁽²⁾, w szczególności jego art. 21 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 27/2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. ustalające wielkości dopuszczalne połowów na 2005 r. i inne związane z nimi warunki dla niektórych zasobów rybnych i grup zasobów rybnych, stosowane na wodach terytorialnych Wspólnoty, oraz w odniesieniu do statków wspólnotowych na wodach gdzie wymagane są ograniczenia połowowe ⁽³⁾, określa kwoty na rok 2005.
- (2) Dnia 4 listopada 2005 r. Hiszpania wstrzymała połowy morskczuka w strefach ICES Vb (wody terytorialne WE), VI, VII, XII i XIV przez statki pływające pod banderą tego państwa.
- (3) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1894/2005 ⁽⁴⁾ zakazuje połowów morskczuka w strefach ICES Vb (wody terytorialne WE), VI, VII, XII i XIV przez statki pływające pod banderą Hiszpanii lub zarejestrowane w Hiszpanii.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 grudnia 2005 r.

- (4) Dnia 28 listopada 2005 r. Zjednoczone Królestwo przekazało Hiszpanii kwotę na połowy morskczuka na wodach stref ICES Vb (wody terytorialne WE), VI, VII, XII i XIV w wysokości 300 ton. Należy zatem zezwolić na połowy morskczuka na wodach stref ICES Vb (wody terytorialne WE), VI, VII, XII i XIV przez statki pływające pod banderą Hiszpanii lub zarejestrowane w Hiszpanii. Należy zatem uchylić rozporządzenie Komisji (WE) nr 1894/2005,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zniesienie zakazu połowów

Z dniem 1 grudnia 2005 r. znosi się zakaz połowów morskczuka w strefach ICES Vb (wody terytorialne WE), VI, VII, XII i XIV przez statki pływające pod banderą Hiszpanii lub zarejestrowane w Hiszpanii.

Artykuł 2

Uchylenie

Niniejszym uchyla się rozporządzenie Komisji (WE) nr 1894/2005.

Artykuł 3

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 grudnia 2005 r.

W imieniu Komisji

Jörgen HOLMQUIST

Dyrektor Generalny ds. Rybołówstwa i Gospodarki
Morskiej

⁽¹⁾ Dz.U. L 358 z 31.12.2002, str. 59.

⁽²⁾ Dz.U. L 261 z 20.10.1993, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 768/2005 (Dz.U. L 128 z 21.5.2005, str. 1).

⁽³⁾ Dz.U. L 12 z 14.1.2005, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1936/2005 (Dz.U. L 311 z 26.11.2005, str. 1).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 302 z 19.11.2005, str. 26. Zakaz połowów morskczuka przez statki pływające pod banderą Hiszpanii.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 2100/2005**z dnia 20 grudnia 2005 r.****zmieniające po raz sześćdziesiąty rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i Talibami i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 467/2001**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i Talibami i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 467/2001 zakazujące wywozu niektórych towarów i usług do Afganistanu, wzmacniające zakaz lotów oraz rozszerzające zamrożenie funduszy i innych środków finansowych w odniesieniu do Talibów w Afganistanie⁽¹⁾, w szczególności jego art. 7 ust. 1 tiret pierwsze,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 881/2002 zawiera wykaz osób, grup i podmiotów, w stosunku do których stosuje się zamrożenie funduszy oraz zasobów gospodarczych na mocy tego rozporządzenia.

- (2) W dniu 15 grudnia 2005 r. Komitet ds. Sankcji Rady Bezpieczeństwa ONZ postanowił zmienić listę osób, grup i podmiotów, względem których należy stosować zamrożenie funduszy i zasobów gospodarczych. Należy zatem odpowiednio zmienić załącznik I.

- (3) W celu zapewnienia skuteczności środków przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu musi ono wejść w życie w trybie natychmiastowym,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 881/2002 zmienia się zgodnie z Załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie w dniu jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 grudnia 2005 r.

W imieniu Komisji

Eneko LANDÁBURU

Dyrektor Generalny ds. Stosunków Zewnętrznych

⁽¹⁾ Dz.U. L 139, 29.5.2002, str. 9. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2018/2005 (Dz.U. L 324 z 10.12.2005, str. 21).

ZAŁĄCZNIK

Do tytułu „Osoby fizyczne” w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 881/2002 dodaje się następujący wpis:

Sajid Mohammed **Badat** (*alias* a) Abu Issa, b) Saajid **Badat**, c) Sajid **Badat**, d) Muhammed **Badat**, e) Sajid Muhammad **Badat**, f) Saajid Mohammad **Badet**, g) Muhammed **Badet**, h) Sajid Muhammad **Badet**). Data urodzenia: a) 28.3.1979, b) 8.3.1976. Miejsce urodzenia: Gloucester, Zjednoczone Królestwo. Nr paszportu: a) nr paszportu Zjednoczonego Królestwa 703114075, b) nr paszportu Zjednoczonego Królestwa 026725401. Inne informacje: Obecnie w areszcie w Zjednoczonym Królestwie. Poprzedni adres: Gloucester, Zjednoczone Królestwo.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 2101/2005**z dnia 20 grudnia 2005 r.****zmieniające ceny reprezentatywne i kwoty dodatkowych należności przywozowych na niektóre produkty w sektorze cukru, ustalone rozporządzeniem (WE) nr 1011/2005, na rok gospodarczy 2005/2006**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1260/2001 z dnia 19 czerwca 2001 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1423/95 z dnia 23 czerwca 1995 r. ustanawiające szczegółowe przepisy wykonawcze dotyczące przywozu produktów innych niż melasy w sektorze cukru ⁽²⁾, w szczególności jego art. 1 ust. 2 akapit drugi, zdanie drugie, oraz art. 3 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Ceny reprezentatywne i kwoty dodatkowych należności stosowanych do przywozu cukru białego, cukru surowego i niektórych syropów w odniesieniu do roku gospodarczego 2005/2006 zostały ustalone rozporządze-

niem Komisji (WE) nr 1011/2005 ⁽³⁾. Ceny te i kwoty zostały ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2019/2005 ⁽⁴⁾.

- (2) Dane, którymi obecnie dysponuje Komisja, prowadzą do zmiany wymienionych kwot, zgodnie z zasadami i szczegółowymi przepisami wykonawczymi przewidzianymi w rozporządzeniu (WE) nr 1423/95,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Ceny reprezentatywne i dodatkowe należności stosowane do przywozu produktów, o których mowa w art. 1 rozporządzenia (WE) nr 1423/95, ustalone rozporządzeniem (WE) nr 1011/2005 w odniesieniu do roku gospodarczego 2005/2006, zmienia się zgodnie z kwotami wskazanymi w Załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 21 grudnia 2005 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 grudnia 2005 r.

W imieniu Komisji

J. M. SILVA RODRÍGUEZ

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju Wsi

⁽¹⁾ Dz.U. L 178 z 30.6.2001, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 39/2004 (Dz.U. L 6 z 10.1.2004, str. 16).

⁽²⁾ Dz.U. L 141 z 24.6.1995, str. 16. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 624/98 (Dz.U. L 85 z 20.3.1998, str. 5).

⁽³⁾ Dz.U. L 170 z 1.7.2005, str. 35.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 324 z 10.12.2005, str. 23.

ZAŁĄCZNIK

Zmienione ceny reprezentatywne i kwoty dodatkowych należności stosowanych przy przywozie cukru białego, cukru surowego i produktów określonych kodem 1702 90 99 mające zastosowanie od dnia 21 grudnia 2005 r.

(EUR)

Kod CN	Kwota ceny reprezentatywnej za 100 kg netto rozpatrywanego produktu	Kwota dodatkowej należności za 100 kg netto rozpatrywanego produktu
1701 11 10 ⁽¹⁾	28,49	2,74
1701 11 90 ⁽¹⁾	28,49	7,29
1701 12 10 ⁽¹⁾	28,49	2,60
1701 12 90 ⁽¹⁾	28,49	6,86
1701 91 00 ⁽²⁾	28,38	11,04
1701 99 10 ⁽²⁾	28,38	6,52
1701 99 90 ⁽²⁾	28,38	6,52
1702 90 99 ⁽³⁾	0,28	0,37

⁽¹⁾ Ustalenie dla jakości standardowej określonej w załączniku I pkt II rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/2001 (Dz.U. L 178 z 30.6.2001, str. 1).

⁽²⁾ Ustalenie dla jakości standardowej określonej w załączniku I pkt I rozporządzenia (WE) nr 1260/2001.

⁽³⁾ Ustalenie dla 1 % zawartości sacharozy.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 2102/2005**z dnia 20 grudnia 2005 r.****ustalające ceny rynku światowego nieodziarnionej bawełny**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając Protokół 4 w sprawie bawełny, załączony do Aktu Przystąpienia Grecji, ostatnio zmieniony rozporządzeniem Rady (WE) nr 1050/2001⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1051/2001 z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie pomocy produkcyjnej dla bawełny⁽²⁾, w szczególności jego art. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1051/2001 cena rynku światowego bawełny nieodziarnionej jest ustalana okresowo na podstawie ceny rynku światowego bawełny odziarnionej przy uwzględnieniu historycznych związków między ceną bawełny odziarnionej a wyliczoną ceną bawełny nieodziarnionej. Te historyczne związki zostały ustanowione w art. 2 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1591/2001 z dnia 2 sierpnia 2001 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania systemu pomocy dla bawełny⁽³⁾. W przypadku gdy cena rynku światowego nie może być ustalona w powyższy sposób, zostaje ona określona na podstawie ostatniej ustalonej ceny.
- (2) Zgodnie z art. 5 rozporządzenia (WE) nr 1051/2001 cena rynku światowego bawełny nieodziarnionej jest ustalana dla produktu odpowiadającego pewnym cechom charakterystycznym i uwzględniając najkorzystniejsze oferty i notowania na rynku światowym pomiędzy

tymi, które są uważane za reprezentatywne dla rzeczywistych tendencji rynkowych. Do celów takiego ustalenia ceny uwzględnia się średnią z ofert i notowań otrzymaną na jednej lub więcej giełdach europejskich reprezentatywnych dla produktu dostarczonego na bazie cif do portu wspólnotowego i pochodzącego z różnych krajów dostarczających, uważanych za reprezentatywne dla handlu międzynarodowego. Jednakże aby uwzględnić różnice wynikające z jakości dostarczonego produktu lub z charakteru wspomnianych ofert i notowań, przewidziano dostosowania kryteriów do celów ustalenia ceny rynku światowego bawełny odziarnionej. Dostosowania te są określone w art. 3 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1591/2001.

- (3) Stosowanie wyżej wymienionych kryteriów prowadzi do ustalenia ceny rynku światowego bawełny nieodziarnionej na poziomie wskazanym poniżej,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Cena rynku światowego bawełny nieodziarnionej określona w art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1051/2001 jest ustalona na 21,557 EUR/100 kg.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 21 grudnia 2005 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 grudnia 2005 r.

W imieniu Komisji

J. M. SILVA RODRÍGUEZ

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju Wsi

⁽¹⁾ Dz.U. L 148 z 1.6.2001, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 148 z 1.6.2001, str. 3.

⁽³⁾ Dz.U. L 210 z 3.8.2001, str. 10. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1486/2002 (Dz.U. L 223 z 20.8.2002, str. 3).

II

(Akty, których publikacja nie jest obowiązkowa)

KOMISJA

DECYZJA KOMISJI

z dnia 14 grudnia 2004 r.

Zachęty podatkowe dla spółek biorących udział w zagranicznych imprezach targowo-wystawienniczych

(notyfikowana jako dokument nr C(2004) 4746)

(Jedynie tekst w języku włoskim jest autentyczny)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2005/919/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 88 ust. 2 akapit pierwszy,

uwzględniając Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym, w szczególności jego art. 62 ust. 1 lit. a),

po wezwaniu zainteresowanych stron do przedstawienia swoich uwag zgodnie z wyżej wymienionymi artykułami ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

I. POSTĘPOWANIE

(1) Włochy ogłosiły dekret z mocą ustawy nr 269 z dnia 30 września 2003 r. ustanawiający „Pilne postanowienia na rzecz poprawy i rozwoju finansów publicznych” („DL 269/2003”) i opublikowany w Dzienniku Urzędowym Republiki Włoskiej nr 229 z dnia 2 października 2003 r. Artykuł 1 ust. 1 lit. b) dekretu DL 269/2003 wprowadza specjalne zachęty podatkowe dla przedsiębiorstw prezentujących swoje wyroby na targach zagranicznych; dokument ten został następnie przekształcony, bez zmian, w ustawę nr 326 z dnia 24 listopada 2003 r. („L 326/2003”), opublikowaną w Dzienniku Urzędowym Republiki Włoskiej nr 274 z dnia 25 listopada 2003 r.

(2) Pismem z dnia 22 października 2003 r. (D/56756) Komisja wezwała władze Włoch do udzielenia informacji na temat omawianych zachęt podatkowych i ich wdrożenia w celu ustalenia, czy mają one charakter pomocy państwa w rozumieniu art. 87 Traktatu WE. W tym samym piśmie Komisja przypomniała Włochom o obowiązku powiadamiania Komisji o wszelkich środkach stanowiących pomoc w rozumieniu art. 88 ust. 3 Traktatu, przed ich wprowadzeniem.

(3) W pismach z dnia 11 listopada 2003 r. (A/37737) i z dnia 26 listopada 2003 r. (A/38138) władze Włoch dostarczyły żądanych informacji. Dnia 19 grudnia 2003 r. (D/58192) Komisja ponownie przypomniała Włochom o obowiązkach spoczywających na nich zgodnie z art. 88 ust. 3 Traktatu WE i wezwała władze włoskie do poinformowania ewentualnych beneficjentów omawianych zachęt podatkowych o konsekwencjach przewidzianych Traktatem i art. 14 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r., ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE ⁽²⁾ w sytuacji, gdy omawiane zachęty podatkowe stanowią pomoc przyznaną bez uprzedniego zatwierdzenia przez Komisję.

(4) Pismem z dnia 18 marca 2004 r. (SG 2004 D/201066) Komisja poinformowała Włochy o decyzji wszczęcia postępowania przewidzianego art. 88, ust. 2 Traktatu WE w sprawie zachęt podatkowych, przyznanych przez Włochy spółkom uczestniczącym w zagranicznych imprezach wystawienniczych. W piśmie z dnia 1 czerwca 2004 r. (A/35042) władze Włoch przedstawiły swoje uwagi.

⁽¹⁾ Dz.U. C 221 z 3.9.2004, str. 2.

⁽²⁾ Dz.U. L 83 z 27.3.1999, str. 1. Rozporządzenie zmienione Aktem Przystąpienia z 2003 r.

- (5) Decyzja Komisji o wszczęciu formalnego postępowania dochodzeniowego została opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*. Komisja wezwała zainteresowane strony do przedstawienia swoich uwag⁽³⁾. Komisja nie otrzymała żadnych uwag.

II. OPIS ŚRODKA

- (6) Artykuł 1 ust. 1 lit. b) dekretu DL 269/2003 stanowi, że przedsiębiorstwa, które podlegają we Włoszech opodatkowaniu podatkiem od firm, prowadzące działalność w dniu wejścia w życie dekretu, mogą wyłączyć z dochodów podlegających opodatkowaniu koszty wynikające bezpośrednio z uczestnictwa w zagranicznych targach. Przepis odnosi się wyłącznie do kosztów poniesionych przez beneficjentów w pierwszym roku podatkowym po roku, w którym dekret DL 269/2003 wszedł w życie (2 października 2003 r.); w konsekwencji w przedsiębiorstwach, których cykl działalności pokrywa się z rokiem kalendarzowym, środek ten wpływa na ustalenie dochodu podlegającego opodatkowaniu za 2004 r. Zgodnie z art. 1 ust. 1 lit. b) dekretu DL 269/2003 wyłączenie to dodaje się do zwyczajnych odliczeń podatkowych dotyczących kosztów uczestnictwa w zagranicznych imprezach targowo-wystawienniczych, wykazanych w deklaracji podatkowej beneficjenta.

- (7) W odniesieniu do ogólnych zasad odliczania kosztów uczestnictwa w zagranicznych imprezach wystawieniczo-targowych, w oparciu o przepisy art. 108 ust. 2 włoskiego Kodeksu Podatków Dochodowych (TUIR), można wyróżnić koszty reklamy i koszty promocji (łącznie z kosztami wystaw) z jednej strony oraz koszty reprezentacyjne z drugiej. O ile pierwsze z nich można odliczyć albo jednorazowo w roku, w którym zostały poniesione, albo w stałych kwotach w tymże roku i w ciągu następnych czterech lat, o tyle odliczenie kosztów reprezentacyjnych jest możliwe jedynie w jednej trzeciej ich wysokości, także w stałych kwotach, przez okres pięciu lat.

- (8) W odniesieniu do różnych kategorii ewentualnych kosztów związanych z uczestnictwem w wystawach, art. 1 ust.1 lit. b) dekretu DL 269/2003 stanowi, że zachęty przewidziane w systemie pomocy ograniczają się do wystawiennictwa produktów oraz że kwota

pomocy, zgodnie z systemem, nie obejmuje innych ewentualnych kosztów poniesionych w związku z udziałem w wystawach.

- (9) Władze Włoch zaznaczyły, że omawiana ulga stosowana jest niezależnie od typologii kosztów, które, jak wyjaśniono wyżej, podlegają zazwyczaj zróżnicowanym reżimom podatkowym. Włochy uściśliły przy tym, że wszelkie wydatki związane z uczestnictwem w targach są traktowane w ten sam sposób, aby uniknąć trudności z klasyfikacją różnych kategorii kosztów. Artykuł 1 ust. 1 lit. b) dekretu DL 269/2003 wyraźnie jednak wyłącza z kwoty kwalifikującej się do pomocy wydatki na sponsoring, będące częścią wydatków na reklamę, zazwyczaj odliczanych w całości zgodnie z wyżej cytowanym art. 108 ust. 2 TUIR.

III. UZASADNIENIE WSZCZĘCIA POSTĘPOWANIA

- (10) W piśmie z dnia 18 marca 2004 r. wszczynającym postępowanie formalne Komisja uznała, że analizowany środek spełnia kryteria, które pozwalają uznać go za pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu WE.

- (11) W szczególności Komisja uznała, że w omawianym przypadku system działa wybiórczo, gdyż wydaje się przynosić korzyści jedynie przedsiębiorstwom ukierunkowanym na wystawianie swoich produktów na targach zagranicznych, z wyłączeniem innych rodzajów działalności. A zatem z ewentualnych dobrodziejstw systemu wyłączone są na przykład przedsiębiorstwa włoskie wprowadzające swoje produkty tylko na rynek krajowy, a także przedsiębiorstwa usługowe, przedsiębiorstwa handlujące dobrami nienadającymi się do wystawiania na targach oraz przedsiębiorstwa uczestniczące w targach na terenie Włoch.

- (12) Komisja uznała ponadto, że system pomocy faworyzuje włoskie spółki uczestniczące we wspomnianych targach zagranicznych, umacniając ich pozycję w stosunku do zagranicznych konkurentów, wliczając w to zarówno zagraniczne spółki konkurujące z omawianymi przedsiębiorstwami na rynku włoskim i na rynkach zagranicznych, jak i spółki zagraniczne z siedzibą we Włoszech konkurujące z beneficjentami systemu na rynku włoskim.

⁽³⁾ Patrz: przypis 1.

- (13) W końcu Komisja uznała, że wybiórczy charakter ulg podatkowych nie może być usprawiedliwiony naturą lub strukturą włoskiego systemu fiskalnego ani być uznany za rekompensatę ewentualnych kosztów poniesionych za granicą w związku z uczestnictwem w takich targach, gdyż pomoc taka nie podlega żadnym specjalnym obciążeniom podatkowym lub finansowym za granicą. Nie wydaje się również, by w tym przypadku znajdowało zastosowanie którekolwiek z odstępstw wskazanych w art. 87 ust. 2 i 3 Traktatu WE. Korzyści te są związane z wydatkami niekwalifikującymi się do otrzymania pomocy w oparciu o rozporządzenia dotyczące wyłączeń grupowych lub o wytyczne wspólnotowe; w przypadku rozporządzenia o wyłączeniach grupowych w sprawie pomocy dla małych i średnich przedsiębiorstw (MSP), o środki pomocowe na uczestnictwo w targach można się ubiegać tylko wtedy, gdy nie przekraczają one 50 % kosztów kwalifikujących się do pomocy i dotyczą uczestnictwa po raz pierwszy w danej imprezie targowej lub wystawienniczej, podczas gdy analizowana zachęta podatkowa dotyczy wszystkich przedsiębiorstw i wszystkich kosztów związanych z uczestnictwem w jakiegokolwiek zagranicznej imprezie wystawienniczo-targowej.

IV. UWAGI WŁOCH

- (14) W odpowiedzi na ocenę Komisji zawartą w piśmie z 18 marca 2004 r. wszczynającym formalne postępowanie władze Włoch przedłożyły trzy zasadnicze uwagi wykazujące, że analizowany system pomocy nie czyni różniczenia między potencjalnymi beneficjentami z różnych sektorów handlu, lecz jest środkiem o zasięgu ogólnym dostępnym dla wszystkich przedsiębiorstw prowadzących działalność handlową.

- (15) Po pierwsze, zdaniem władz włoskich środek ten można zastosować do wszystkich sektorów gospodarki i mogą z niego korzystać wszystkie przedsiębiorstwa podlegające we Włoszech opodatkowaniu podatkiem od firm, pod warunkiem że ponoszą koszty związane z uczestnictwem w zagranicznych imprezach targowych. Władze Włoch podkreślają, że omawiana ulga podatkowa dotyczy również stałych placówek poza granicami kraju. Władze Włoch zaznaczają również, że taka ulga podatkowa jest ściśle związana z kosztami uczestnictwa w zagranicznych imprezach targowych i nie pozwala na nadmierne zachęty podatkowe. Władze Włoch uważają, że system nie promuje uczestnictwa w zagranicznych imprezach targowych jako odrębnej działalności handlowej, ale jako inwestycję dostępną dla wszystkich przedsiębiorstw, które rząd włoski, w ramach ogólnej polityki ekonomicznej, zamierza stymulować. Władze Włoch wyjaśniają wreszcie, że pożytek odnieść mogą stałe placówki poza granicami kraju, jeśli koszty uczestnictwa

w imprezach wystawienniczo-targowych ponosi główna siedziba we Włoszech.

- (16) Po drugie władze Włoch uważają, że omawiany środek nie jest niekorzystny dla przedsiębiorstw, które nie eksportują, a wręcz przeciwnie, skłania je, aby uczestnictwo w tego typu targach uznać za opłacalne. Jeżeli przedsiębiorstwo działa w sektorze wytwarzającym dobra lub usługi nienadające się do handlu ani eksportu, przedsiębiorstwo to nie jest konkurentem dla spółek działających w sektorach wytwarzających wyżej wymienione towary lub usługi.
- (17) Po trzecie władze Włoch podkreślają fakt, że omawiany środek obowiązuje jedynie przez rok i że korzyści, jakich przysparza przedsiębiorstwom biorącym udział w zagranicznych imprezach wystawienniczo-targowych, nie wywołują zatem większych odchyleń w funkcjonowaniu wspólnego rynku.

V. OCENA ŚRODKA

1. Pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu WE

- (18) Po rozpatrzeniu uwag przedstawionych przez władze Włoch Komisja potwierdza swoje stanowisko wyrażone w piśmie z dnia 18 marca 2004 r. wszczynającym formalne postępowanie, a mianowicie, że system, o którym mowa, stanowi pomoc państwa, ponieważ w sumie odpowiada kryteriom przewidzianym w art. 87 ust. 1 Traktatu WE.
- (19) Po pierwsze, aby środek mógł zostać uznany za pomoc, musi przynosić beneficjentom korzyść polegającą na obniżeniu kosztów, jakie musieliby ponieść w ramach normalnie prowadzonej działalności gospodarczej. Wszystkie przedsiębiorstwa we Włoszech podlegają podatkowi od firm, obliczanym od dochodów netto wynikających z różnicy między przychodami a kosztami prowadzenia działalności, wykazanymi w księgach rachunkowych. System przysparza beneficjentom korzyści ekonomicznej polegającej na zmniejszeniu dochodów podlegających opodatkowaniu o kwotę odpowiadającą kosztom poniesionym na uczestnictwo w zagranicznych prezentacjach, które do celów fiskalnych dodaje się do zwykłych kosztów podlegających odliczeniu od dochodów brutto. Przedsiębiorstwo ponoszące takie koszty zapisuje w swoich księgach odpowiednią korektę ujemną, co skutkuje mniejszym

efektywnym obciążeniem podatkiem od firm poniesionym w omawianym roku podatkowym. Korzyść ta przejawia się zatem w płaceniu niższego podatku w odniesieniu do takiego roku podatkowego, co skutkuje uzyskaniem przez beneficjenta korzyści finansowej.

- (20) W przedstawionych uwagach Włochy zaznaczają, że omawiany system nie przynosi znaczących korzyści beneficjentom na polu konkurencji, gdyż efekty jego działania ograniczają się do rzeczywiście poniesionych kosztów oraz znajdują tu zastosowanie mechanizmy przewidziane przez TUIR także dla innych odliczeń.
- (21) Komisja uznaje jednak, że, jak same władze włoskie przyznały, rozpatrywane odliczenie ma charakter nadzwyczajny w stosunku do zwykłego odliczenia do celów fiskalnych, a zatem powinno być uznane za korzyść zmniejszającą obciążenia normalnie ponoszone przez przedsiębiorstwa podlegające we Włoszech podatkowi od firm. Komisja potwierdza zatem swoją ocenę, zgodnie z którą omawiany system przysparza beneficjentom korzyści ekonomicznej i finansowej polegającej na zmniejszeniu dochodów podlegających opodatkowaniu we Włoszech.
- (22) Po drugie, pomoc musi być świadczona przez państwo lub z zasobów państwowych. Ponieważ Włochy nie zgłosiły zastrzeżeń, Komisja podtrzymuje ocenę dokonaną w chwili wszczęcia formalnego postępowania, zgodnie z którą pomoc ta jest udziałem państwa, jako że polega ona na rezygnacji z dochodów podatkowych normalnie pobieranych przez włoski Skarb Państwa.
- (23) Po trzecie, środek musi być specyficzny lub selektywny, w tym sensie, że faworyzuje „wybrane przedsiębiorstwa i wybrane gałęzie produkcji”. Władze Włoch twierdzą, że środek ten jest dostępny dla wszystkich przedsiębiorstw, które we Włoszech podlegają opodatkowaniu, a które podejmują określone inwestycje promowane przez włoski rząd, zgodnie z celami polityki ekonomicznej, do jakich zmierza omawiany system pomocy.
- (24) Po uważnej analizie Komisja potwierdza, że wprowadzony przez Włochy derogacyjny system odliczeń finansowych jest systemem specyficznym, który faworyzuje jedynie firmy ponoszące określone koszty kwalifikujące się do udzielenia pomocy a związane z uczestnictwem w zagranicznych imprezach wystawienniczo-targowych, zaś wyklucza inne przedsiębiorstwa, które w takich targach nie uczestniczą. Nawet jeżeli, teoretycznie, system jest dostępny dla wszystkich przedsiębiorstw, które z własnej inicjatywy biorą udział w imprezach wystawienniczo-targowych, to w rzeczywistości pomagają one jedynie spółkom działającym w sektorze eksportu i nie jest osiągalny dla innych sektorów gospodarki. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości wsparcie udzielone przedsiębiorstwom prowadzącym działalność eksportową i ponoszącym określone koszty związane z taką działalnością ma charakter selektywny⁽⁴⁾.
- (25) Komisja nie może przyjąć argumentów wysuwanych przez władze Włoch, iż przedsiębiorstw nieprowadzących działalności handlowej i eksportowej nie można porównywać z przedsiębiorstwami prowadzącymi jedynie działalność handlową i że system pomocy miałby charakter ogólny. Komisja uważa, że korzyści wynikające z wyłączenia z podstawy opodatkowania niektórych kosztów specyficznych – jako ograniczone do przedsiębiorstw prowadzących działalność handlową i eksportową i w połączeniu ze zwykłymi odliczeniami podatkowymi – nie mogą zostać uznane za środek ogólny. Komisja podkreśla również, że władze Włoch nie wykazały, iż omawiany środek wynika z natury lub struktury włoskiego systemu podatkowego. W każdym razie korzyści przyznane jego beneficjentom nie są zbieżne z wewnętrzną logiką włoskiego systemu podatkowego i mają charakter nadzwyczajny i tymczasowy.
- (26) Komisja potwierdza, że uznaje omawiany system za system o specyficznym charakterze, gdyż przykładowo pomaga jedynie spółkom, które działają w sektorze eksportu i wystawiają wyroby na zagranicznych targach w przeciwieństwie do przedsiębiorstw usługowych, przedsiębiorstw handlujących towarami nienadającymi się do wystawiania na targach oraz przedsiębiorstw uczestniczących w targach lokalnych.

⁽⁴⁾ Orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości z dnia 10 grudnia 1969 r. w sprawach połączonych 6 i 11/69 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej, Zb. Orz. 1969 str. 523; orzeczenie Trybunału z dnia 7 czerwca 1988 r. w sprawie 57/86 Republika Grecka przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Zb. Orz. 1988, str. 2855, orzeczenie Trybunału w sprawie C-501/00 Królestwo Hiszpanii przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

- (27) Komisja potwierdza ponadto początkowe wątpliwości co do faktu, czy wszystkie przedsiębiorstwa, które we Włoszech podlegają opodatkowaniu, w równym stopniu korzystają ze środków pomocowych związanych z uczestnictwem w zagranicznych targach. Władze Włoch potwierdziły, że wśród kosztów, które mogą podlegać omawianej zachęcie podatkowej, są także te poniesione przez stałe placówki poza granicami kraju, które uzyskały niezależność od głównej siedziby w stopniu przewidzianym art. 162 TUIR lub odnośnymi konwencjami podatkowymi z krajem, w którym taka stała placówka się znajduje.
- (28) Włochy utrzymują jednak, że omawiane korzyści mają zastosowanie jedynie w przypadku, gdy, jak przewidziano w art. 1 ust. 1 lit. b) dekretu DL 269/2003, koszty, o których mowa, ponosi bezpośrednio beneficjent włoski. Aby móc skorzystać z odliczenia podatkowego, stałe placówki poza granicami kraju lub zagraniczne filie przedsiębiorstw włoskich zmuszone są do obciążenia wspomnianymi kosztami bezpośrednio siedziby przedsiębiorstwa we Włoszech, co wyklucza *de facto* stałe placówki poza granicami kraju należące do spółek z siedzibą we Włoszech. Komisja stwierdza, że także z tego powodu system nie wydaje się dostępny w równym stopniu dla wszystkich przedsiębiorstw podlegających opodatkowaniu we Włoszech
- (29) Na koniec, środek musi wpływać na konkurencję i wymianę między Państwami Członkowskimi. Włochy twierdzą, że środek ten nie wpływa na konkurencję lub, zważywszy na krótki termin funkcjonowania omawianego systemu, jego efekty nie są dla konkurencji znaczące.
- (30) Mając na uwadze efekty działania środka, Komisja podtrzymuje ocenę dokonaną w chwili wszczęcia formalnego postępowania. Zgodnie z uznanym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości⁽⁵⁾, do zakłócenia konkurencji wystarczy, aby korzystający z pomocy konkurował z innymi spółkami na rynkach otwartych na konkurencję. W szczególności Komisja przypomina, że działanie omawianego środka zakłóca konkurencję i wymianę handlową pomiędzy Państwami Członkowskimi, gdyż zarówno cel systemu, jak i jego rezultaty mają służyć poprawie warunków handlowych jego beneficjentów w dziedzinie eksportu ich towarów na zagraniczne rynki; beneficjentami są zaś spółki uczestniczące w handlu międzynarodowym, w tym w handlu wewnątrzspółnotowym. Ponadto także środki pomocowe na rzecz eksportu pozawspółnotowego mogą wpływać na handel wewnątrzspółnotowy i zakłócać konkurencję wewnątrz Wspólnoty⁽⁶⁾.
- (31) Komisja nie może przyjąć argumentu ograniczonego wpływu systemu pomocy na konkurencję, ponieważ fakt, że system obowiązuje jedynie przez rok, nie wyklucza możliwości, że przeznaczone na pomoc kwoty były wystarczająco duże, aby znacząco wpływać na określone rynki. Dotyczy to zwłaszcza sytuacji, kiedy beneficjentami systemu są duże przedsiębiorstwa, często biorące udział w licznych targach. Ponadto zważywszy, że kwoty przeznaczone na pomoc nie są limitowane w sensie absolutnym, wysokość kwoty pomocy mogłaby być znaczna. W każdym razie ograniczona kwota pomocy nie wystarczyłaby do wykluczenia możliwości zakłócenia konkurencji i wymiany handlowej pomiędzy Państwami Członkowskimi.
- (32) Można przypuszczać, że krótkotrwałość działania systemu nie pozwoli przedsiębiorstwom, które zazwyczaj nie biorą udziału w imprezach wystawienniczo-targowych, na skorzystanie z przewidzianych korzyści, szczególnie jeżeli te przedsiębiorstwa muszą podejmować decyzje o wejściu na nowy rynek. Wydaje się zatem, że omawiany środek jest głównie ukierunkowany na pomoc dla spółek, które już powszechnie biorą udział w imprezach wystawienniczo-targowych, w tym przedsiębiorstw, których głównym celem jest wystawiennictwo wyrobów na targach i które korzystałyby w sposób nadmierny z omawianej zachęty, jako niewyłączone z zastosowania art. 1 ust. 1 lit. b) dekretu DL 269/2003.

2. Legalność systemu pomocy

- (33) Władze Włoch wprowadziły w życie system pomocy bez uprzedniego powiadomienia Komisji, a zatem nie przestrzegając obowiązku przewidzianego art. 88 ust. 3 Traktatu WE. W ramach, w jakich środek stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu WE, został on wprowadzony bez uprzedniej aprobaty Komisji, a zatem ma charakter pomocy niezgodnej z prawem.

⁽⁵⁾ Patrz na przykład: orzeczenie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 30 kwietnia 1998 r. w sprawie T-214/95 *Het Vleemse Gewest (Region flamandzki) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich*, Zb. Orz. 1998, str. II-717.

⁽⁶⁾ Orzeczenie Trybunału z dnia 21 marca 1990 r. w sprawie C-142/87, *Królestwo Belgii przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich*, Zb. Orz. 1990, str. I-959.

3. Zgodność ze wspólnym rynkiem

- (34) W ramach, w jakich środek stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu WE, zgodność omawianego środka musi być oceniona na podstawie odstępstw wskazanych w art. 87 ust. 2 i 3 Traktatu WE.
- (35) Władze Włoch nie zakwestionowały otwarcie oceny Komisji wyrażonej w piśmie z dnia 18 marca 2004 r. wszczynającym formalne postępowanie dochodzeniowe, zgodnie z którą w omawianym przypadku nie znajduje zastosowania żadne z odstępstw przewidzianych art. 87, ust. 2 i 3 traktatu WE, dzięki którym pomoc państwa może być uznana za zgodną ze wspólnym rynkiem. Komisja podtrzymuje zatem swoją ocenę wyrażoną już w pkt 25–32 pisma z dnia 18 marca 2004 r.
- (36) Korzyści w omawianym przypadku są związane z kosztami niekwalifikującymi się do otrzymania pomocy na mocy rozporządzeń w sprawie wyłączeń grupowych lub na mocy wytycznych wspólnotowych. W szczególności w odniesieniu do uczestnictwa w imprezach wystawienniczo-targowych, art. 5 lit. b) rozporządzenia Komisji (WE) nr 69/2001 z dnia 12 stycznia 2001 r. w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy w ramach zasady *de minimis* (*) (7) stanowi, że o środki pomocowe na uczestnictwo w targach można się ubiegać tylko wtedy, gdy nie przekraczają one 50 % kosztów kwalifikujących się do pomocy i dotyczą uczestnictwa po raz pierwszy w danej imprezie targowej lub wystawienniczej, podczas gdy analizowana zachęta podatkowa dotyczy wszystkich przedsiębiorstw i wszystkich kosztów związanych z uczestnictwem w jakiegokolwiek zagranicznej imprezie wystawienniczo-targowej.
- (37) Odstępstwa przewidziane art. 87 ust. 2 Traktatu WE dotyczące pomocy o charakterze socjalnym przyznawanej pojedynczym konsumentom, pomocy na pokrycie szkód spowodowanych klęskami żywiołowymi i innymi nadzwyczajnymi wydarzeniami oraz pomocy gospodarczej przyznawanej określonym regionom Republiki Federalnej Niemiec nie znajdują w tym przypadku zastosowania.
- (38) Nie znajduje zastosowania także odstępstwo, o którym mowa w art. 87 ust. 3 lit. a) Traktatu WE, dotyczące udzielania pomocy przeznaczonej na ułatwienie rozwoju gospodarczego regionów, w których poziom życia jest wyjątkowo niski lub nie ma wystarczającej liczby miejsc pracy.
- (39) W ten sam sposób omawiany system pomocy nie może zostać uznany za projekt istotny, leżący w interesie całej Wspólnoty lub służący zaradzeniu poważnym problemom włoskiej gospodarki, jak przewidziano w art. 87 ust. 3 lit. b) Traktatu WE. System ten nie ma również na celu promocji kultury i zachowania dziedzictwa, jak przewidziano w art. 87 ust. 3 lit. d) Traktatu WE.
- (40) Na koniec, system pomocy należy ocenić w świetle art. 87 ust. 3 lit. c) Traktatu WE. Artykuł ten przewiduje zezwolenie na pomoc mającą ułatwić rozwój pewnego rodzaju działalności lub pewnych obszarów gospodarczych, o ile przyznane środki pomocowe nie zakłócają warunków wymiany handlowej w stopniu sprzecznym ze wspólnym interesem. Ulgi podatkowe przyznane w takim systemie nie odnoszą się do specjalnego rodzaju inwestycji, w tym związanych z tworzeniem miejsc pracy lub innych konkretnych projektów. Mają one po prostu stanowić zmniejszenie obciążeń, które w normalnym trybie byłyby ponoszone przez zainteresowane spółki w ramach prowadzonej działalności eksportowej i powinny zatem zostać uznane za operacyjną pomoc państwa związaną z eksportem. Zgodnie ze stałą procedurą Komisji takich form pomocy nie uznaje się za zgodne ze wspólnym rynkiem.
- (41) Komisja zauważa ponadto, że nawet gdyby ustalono, iż system pomocy ułatwia rozwój pewnych rodzajów działalności gospodarczej, takich jak internacjonalizacja włoskich przedsiębiorstw, skutkujący zwiększeniem wymiany handlowej, Komisja nie jest w stanie wykluczyć, że takie skutki wymiany między Państwami Członkowskimi byłyby sprzeczne ze wspólnym interesem.

VI. WNIOSKI

- (*) Tekst zawiera błąd rzeczowy. Zdanie to powinno brzmieć w następujący sposób: „W szczególności w odniesieniu do uczestnictwa w imprezach wystawienniczo-targowych rozporządzenie Komisji (WE) nr 70/2001 z dnia 12 stycznia 2001 r. w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy państwa dla małych i średnich przedsiębiorstw...”. Treść rozporządzenia znajduje się na str. 33, a nie na str. 1 Dz.U. z 13.1.2001, jak błędnie podano w przypisie 7.
- (7) Dz.U. L 10 z 13.1.2001, str. 1.

- (42) Komisja stwierdza, że ulgi podatkowe przyznane w omawianym systemie stanowią operacyjną pomoc państwa, do której nie ma zastosowania żadne ze wskazanych odstępstw, a zatem jest niezgodna ze wspólnym rynkiem. Komisja uważa również, że Włochy przystąpiły w sposób nieuprawniony do realizacji omawianej pomocy.

(43) W razie ustalenia, że pomoc państwa przyznana w sposób nieuprawniony jest niezgodna ze wspólnym rynkiem, naturalną konsekwencją jest zwrot pomocy przez beneficjentów. Poprzez ten zwrot zostaje przywrócona w miarę możliwości konkurencyjność istniejąca przed udzieleniem pomocy.

(44) Nawet jeśli procedura ta została zamknięta przed końcem roku podatkowego, w którym system obowiązywał, a zatem zanim podatek należny od większości beneficjentów nabrał ostatecznego kształtu, Komisja nie może wykluczyć, że spółki te skorzystały już z pomocy w ramach, na przykład, mniejszych zaliczek na podatek w bieżącym roku podatkowym. Komisja zaznacza, że w następstwie wszczęcia formalnego postępowania dochodzeniowego władze Włoch publicznie ostrzegły potencjalnych beneficjentów pomocy przed ewentualnymi konsekwencjami, w razie gdyby Komisja stwierdziła, iż omawiany środek stanowi pomoc niezgodną ze wspólnym rynkiem. Komisja uznaje jednak za konieczne, w celu odzyskania pomocy ewentualnie już rozdysponowanej wśród beneficjentów, aby Włochy w ciągu dwóch miesięcy od opublikowania niniejszej decyzji nakazały potencjalnym beneficjentom systemu zwrot kwot pomocy powiększonych o odsetki zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 794/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE⁽⁸⁾. Jeżeli pomoc została już przyznana w formie obniżenia opłat podatkowych należnych w bieżącym roku podatkowym, Włochy muszą ściągnąć cały należny podatek przewidziany za rok 2004. W każdym razie całkowity zwrot pomocy musi nastąpić najpóźniej do końca pierwszego roku podatkowego następującego po dacie notyfikacji niniejszej decyzji.

(45) Wykorzystując formularz, o którym mowa w Załączniku do niniejszej decyzji, Włochy muszą przekazać Komisji listę beneficjentów zobowiązanych do zwrotu oraz wyraźnie określić działania przewidziane i już podjęte mające na celu natychmiastowy i całkowity zwrot nieuprawnionej pomocy państwa. W ciągu dwóch miesięcy od daty niniejszej decyzji należy także przekazać Komisji wszelkie dokumenty potwierdzające wszczęcie postępowań w celu odzyskania od beneficjentów środków pomocowych przyznanych niezgodnie z prawem (np. okólniki, zarządzenia dotyczące zwrotu itp.).

(46) Niniejsza decyzja dotyczy systemu pomocy jako takiego i musi zostać wdrożona bezzwłocznie, z uwzględnieniem zwrotu środków pomocowych przyznanych w ramach systemu. To nie przesądza jednak o możliwości uznania

części pomocy przyznanej w indywidualnych przypadkach za zgodną ze wspólnym rynkiem, w szczególności w rozumieniu art. 5 lit. b) rozporządzenia o wyłączeniach grupowych w sprawie pomocy dla małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP),

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZYJĘ:

Artykuł 1

System pomocy państwa udzielanej w formie zachęt podatkowych na rzecz przedsiębiorstw biorących udział w imprezach wystawienniczych za granicą, przewidzianej w art. 1 ust. 1 lit. b) dekretu z mocą ustawy DL 269/2003, który został bezprawnie wprowadzony przez Włochy z naruszeniem art. 88 ust. 3 Traktatu WE, jest niezgodny ze wspólnym rynkiem.

Włochy znoszą system pomocy, o którym mowa w akapicie pierwszym.

Artykuł 2

1. Włochy podejmują wszelkie niezbędne działania w celu odzyskania od beneficjentów środków pomocowych, o których mowa w art. 1, oddanych niezgodnie z prawem do ich dyspozycji.

Odzyskiwanie przeprowadzone jest bezzwłocznie zgodnie z procedurami przewidzianymi w prawie krajowym.

2. Jeżeli pomoc została już przyznana poprzez zmniejszenie wysokości zaliczek na podatek należny za bieżący rok podatkowy, Włochy ściągną całość należnego podatku wraz z potrąceniem przewidzianym na rok 2004.

We wszystkich innych przypadkach Włochy muszą odzyskać należny podatek najpóźniej z końcem pierwszego roku podatkowego następującego po dacie notyfikacji niniejszej decyzji.

3. Odzyskiwana pomoc jest powiększona o odsetki naliczane od dnia, w którym kwoty zostały przekazane beneficjentom, do dnia ich faktycznego zwrotu i obliczane na podstawie przepisów, o których mowa w art. 9, 10 i 11 rozporządzenia (WE) nr 794/2004.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 140 z 30.4.2004, str. 1.

Artykuł 3

W ciągu dwóch miesięcy od daty notyfikacji niniejszej decyzji Włochy informują Komisję o działaniach podjętych w celu jej wykonania, wypełniając kwestionariusz załączony do niniejszej decyzji.

W terminie, o którym mowa w akapicie pierwszym, Włochy:

- a) nakazują wszystkim beneficjentom środków pomocowych wymienionych w art. 1 zwrot przyznanych niezgodnie z prawem kwot pomocy powiększonych o odsetki;

- b) przekazują Komisji wszelkie dokumenty potwierdzające wszczęcie postępowań w celu odzyskania od beneficjentów środków pomocowych przyznanych niezgodnie z prawem.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Włoskiej.

Sporządzono w Brukseli, dnia 14 grudnia 2004 r.

W imieniu Komisji

Neelie KROES

Członek Komisji

DECYZJA KOMISJI**z dnia 20 lipca 2005 r.****w sprawie pomocy państwa przyznanej przez Niemcy na rzecz zakładu przetwórstwa mięsnego
Greußener Salamifabrik GmbH**

(notyfikowana jako dokument nr C(2005) 2725)

(Jedynie tekst w języku niemieckim jest autentyczny)

(2005/920/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,
w szczególności jego art. 88 ust. 2 akapit pierwszy,

po wezwaniu zainteresowanych stron zgodnie z wymienionymi
wyżej postanowieniami do przedstawienia uwag ⁽¹⁾
i uwzględnieniu tych uwag,

a także mając na uwadze, co następuje:

I. POSTĘPOWANIE

- (1) Środek został zgłoszony w piśmie z dnia 6 listopada 1997 r. na podstawie art. 88 ust. 3 Traktatu WE. Wszystko wskazuje na to, że beneficjentowi już wcześniej przyznano podobną pomoc. Stąd środek ujęto w rejestrze pomocy niezgłoszonej. Niemcy przekazały Komisji dodatkowe informacje w pismach z dnia 4 lutego 1998 r., z dnia 10 czerwca 1998 r. oraz z dnia 4 lutego 1999 r.
- (2) W piśmie z dnia 7 czerwca 1999 r. Komisja przekazała Niemcom swoją decyzję o wszczęciu postępowania zgodnie z art. 88 ust. 2 Traktatu WE w związku z przyznaną pomocą.
- (3) Decyzja Komisji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego została opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* ⁽²⁾. Komisja wezwała zainteresowane strony do przedstawienia uwag.
- (4) Przedłożone uwagi przekazano Niemcom z prośbą o zajęcie stanowiska. Odpowiedź Niemiec nadeszła w piśmie z dnia 23 lutego 2000 r.
- (5) W piśmie z dnia 18 maja 2005 r., które wpłynęło dnia 23 maja 2005 r., powołując się na art. 7 ust. 7 rozpo-

ządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE ⁽³⁾, Niemcy zwróciły się do Komisji z prośbą o podjęcie decyzji na podstawie dostępnych jej informacji.

II. OPIS ŚRODKA

- (6) Beneficjent, zakład przetwórstwa mięsnego Greußener Salamifabrik GmbH, zajmował się produkcją i sprzedażą różnego rodzaju kielbas i wyrobów mięsnych. Przedsiębiorstwo nie posiadało własnej ubojni, lecz przetwarzało mięso z uboju. Zgodnie z informacjami udostępnionymi przez Niemcy dnia 1 października 1999 r. otwarto postępowanie upadłościowe w stosunku do majątku Greußener Salamifabrik GmbH. Komisja nie została poinformowana o jego wyniku. Wydaje się jednakże, że przynajmniej park maszynowy przedsiębiorstwa jest nadal eksploatowany pod nazwą „Greußener Salami- und Schinkenfabrik GmbH”. Niemniej jednak uwagi niniejszej decyzji dotyczą firmy Greußener Salamifabrik GmbH, która później ogłosiła upadłość.
- (7) Stale malejące obroty spowodowały, że od 1995 r. przedsiębiorstwo ponosiło straty i odnotowywało negatywny przepływ środków finansowych. Na podstawie ekspertyzy sporządzonej przez firmę Dr. Zimmermann & Partner we wrześniu 1996 r. można wyciągnąć wnioski, że przepływy środków finansowych w przedsiębiorstwie w tamtym okresie były zdecydowanie niekorzystne. W decyzji o wszczęciu postępowania ⁽⁴⁾ Komisja poinformowała o trudnej sytuacji przedsiębiorstwa, którą potwierdziło także formalne postępowanie wyjaśniające. Uznano, że konieczna jest restrukturyzacja przedsiębiorstwa Greußener Salamifabrik, które w czwartym kwartale 1996 r. zaciągnęło dodatkowe kredyty (w wysokości 375 000 DEM w Dresdner Bank AG oraz w wysokości 725 000 DEM w Sparkasse Erfurt), aby sfinansować restrukturyzację. Thüringer Aufbaubank (bank rozwoju) udzielił poręczenia państwowego (Ausfallbürgschaft) na 80 % wartości obu kredytów, które zabezpieczyło kwotę 880 000 DEM. Powyższego poręczenia nie zgłoszono Komisji, naruszając tym samym postanowienia pisma Komisji do Państw Członkowskich SG(89) D/4328 z dnia 5 kwietnia 1989 r. Omawiane poręczenie dalej będzie nazywane środkiem pomocowym nr 1.

⁽¹⁾ Dz.U. C 238 z 21.8.1999, str. 15.

⁽²⁾ Patrz: przypis 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 83 z 27.3.1999, str. 1. Rozporządzenie zmienione Aktem Przystąpienia z 2003 r.

⁽⁴⁾ Patrz: przypis 1.

- (8) Dnia 8 stycznia 1997 r. przedsiębiorstwo Ergewa GmbH przejęło 75 % udziałów beneficjenta. Nowy właściciel skorygował poszczególne wartości należności niezabezpieczonych transakcji eksportowych do Rosji oraz wartość zapasów na łączną kwotę 1,2 mln DEM. Powyższa korekta oraz dalszy spadek sprzedaży doprowadziły do pogorszenia bilansu i konieczności ponownej restrukturyzacji.
- (9) W zgłoszeniu z dnia 6 listopada 1997 r. Niemcy stwierdziły wyraźnie, że spółka Greußener Salamifabrik nie osiągnęła obrotów i dochodów zaplanowanych na rok 1997, że przedsiębiorstwu stale grozi upadłość i że nie jest ono już w stanie spłacać swoich zobowiązań wobec banków. Stąd spółka biegłych rewidentów Schitag, Ernst & Young Deutsche Allgemeine Treuhand AG sporządziła w sierpniu 1997 r. nowy plan naprawczy przedsiębiorstwa Greußener Salamifabrik GmbH. Przewidywał on trzy rodzaje działań:
- a) uzdrowienie struktury finansowej poprzez:
- częściowe oddłużenie przedsiębiorstwa w wyniku rezygnacji z należności przez wierzycieli,
 - konsolidację długów z tytułu istniejących zobowiązań bankowych,
 - dokapitalizowanie przez wspólników;
- b) opracowanie i wdrożenie nowego planu sprzedaży;
- c) działania w celu redukcji kosztów.
- (12) Nowe poręczenie w wysokości 2 mln DEM oraz częściowe wykorzystanie (370 000 DEM) wcześniejszego poręczenia zostało zgłoszone Komisji w piśmie z dnia 6 listopada 1997 r. zgodnie z art. 88 ust. 3 Traktatu WE oraz zgodnie z pismem Komisji do Państw Członkowskich SG(89) D/4328 z dnia 5 kwietnia 1989 r. Oba wyżej wymienione środki dalej będą nazywane łącznie środkiem pomocowym nr 2. Niemcy poinformowały w piśmie z dnia 4 lutego 1999 r. oraz ponownie w piśmie z dnia 18 maja 2005 r., że Thüringer Aufbau-bank udzieli poręczenia na kwotę w wysokości 2 mln DEM, tylko jeżeli Komisja wyrazi na to zgodę.
- (13) Dresdner Bank Erfurt wypłacił przedsiębiorstwu Greußener Salamifabrik GmbH kredyt w wysokości 2,5 mln DEM.
- (14) Ergewa GmbH, spółka posiadająca 75 % udziałów w przedsiębiorstwie, udzieliła mu dodatkowo podrzędnego kredytu w wysokości 1,5 mln DEM.

2. Strategia marketingowa

- (15) Strategia marketingowa zakładała realizację trzech celów: rozwoju produktu, polityki produktu oraz wsparcia sprzedaży. Ma się ona zasadniczo przyczynić do lepszej oceny potrzeb rynku.

3. Działania w celu redukcji kosztów

- 1. Struktura finansowa**
- (10) W ramach restrukturyzacji bank Sparkasse Erfurt zrezygnował z należności w wysokości 1,7 mln DEM. W zamian za to wykorzystano część poręczenia udzielonego wcześniej przez Thüringer Aufbau-bank (bank państwowy) za kredyt w wysokości 725 000 DEM (por. motyw 7) – 370 000 DEM (64 % kwoty poręczenia) zapłacono Sparkasse Erfurt w ramach restrukturyzacji. Ponadto wykorzystano także część poręczenia, którego w 1993 r. udzielił Bürgschaftsbank Thüringen GmbH (bank prywatny) za kredyt w wysokości 1 mln DEM – 590 000 DEM (74 % kwoty poręczenia) zapłacono Sparkasse Erfurt.
- (11) Ponadto Dresdner Bank Erfurt zrefinansował kredyt w wysokości 2,5 mln DEM, którego udzielił bank Sparkasse Erfurt. Dresdner Bank zgodził się na udzielenie tego kredytu wyłącznie pod warunkiem, że Thüringer Aufbau-bank udzieli poręczenia na 80 % tego kredytu.
- (16) Oszczędności, których realizacja była najprostsza, przeprowadzono już w ramach wcześniejszej restrukturyzacji. Plan naprawczy przewidywał jednak kolejne oszczędności, w szczególności zmniejszenie zużycia prądu oraz kosztów transportu.
- (17) Zgodnie z informacjami przekazanymi Komisji powyższe działania miały na celu naprawę przedsiębiorstwa i odzyskanie przez niego rentowności. Do tego jednak konieczny byłby wzrost obrotów z 6 845 000 DEM w 1996 r. do 7 mln DEM w 1998 r. oraz do 8 mln DEM w 1999 r.
- (18) Komisja wszczęła postępowanie zgodnie z art. 88 ust. 2 Traktatu WE odnośnie do wymienionych środków na rzecz Greußener Salamifabrik, które obejmują:

- poręczenie 80 % dwóch kredytów w łącznej wysokości 1,1 mln DEM, udzielone przez Thüringer Aufbaubank w grudniu 1996 r. (kwota poręczenia: 880 000 DEM),
- częściowe wykorzystanie jednego z poręczeń (370 000 DEM) podczas restrukturyzacji/konsolidacji długów w 1997 r.,
- drugie poręczenie kredytu bankowego w wysokości 2,5 mln DEM, udzielone przez Thüringer Aufbau-bank w 1997 r. (kwota poręczenia: 2 mln DEM).

(19) Ponieważ udzielone poręczenia dotyczyły przedsiębiorstwa zagrożonego, Komisja zmuszona jest założyć, że element pomocy wynosił w momencie jej udzielenia 100 % poręczonej kwoty, tzn. 880 000 DEM w 1996 r. oraz 2 mln DEM w 1997 r., a więc łącznie 2,88 mln DEM.

(20) Komisja wszczęła postępowanie zgodnie z art. 88 ust. 2 Traktatu WE w stosunku do wymienionych środków, gdyż miała wątpliwości, czy są one zgodne z pismem Komisji SG(89) D/4328 z dnia 5 kwietnia 1989 r. w sprawie poręczeń państwowych oraz z Wytycznymi wspólnotowymi w sprawie pomocy państwa na ratowanie i restrukturyzację przedsiębiorstw znajdujących się w trudnej sytuacji z 1994 r. i z 1997 r. ⁽⁵⁾. Odnosząc się do wytycznych, Komisja wyraziła wątpliwość, czy dzięki restrukturyzacji można przywrócić rentowność przedsiębiorstwa, czy będzie przestrzegana zasada jednokrotnego udzielenia pomocy restrukturyzacyjnej i czy zostanie spełniony wymóg pełnego wdrożenia planu restrukturyzacyjnego.

(21) Środek pomocowy nr 1 miał formę poręczenia państwowego, co oznacza, że musi być on zgodny z pismem Komisji do Państw Członkowskich SG(89) D/4328 z dnia 5 kwietnia 1989 r. W powyższym piśmie Komisja oświadczyła, że udzieli zgody na poręczenia wyłącznie, jeśli ich wykorzystanie będzie na mocy umowy uzależnione od spełnienia szczególnych warunków, obejmujących nawet postawienie beneficjenta w stan upadłości. Na podstawie przekazanych informacji nie można stwierdzić, że skorzystanie z wyżej wymienionych poręczeń było związane ze szczególnymi warunkami.

(22) Pomoc przyznano, gdyż przedsiębiorstwo znajdowało się w trudnej sytuacji finansowej i wymagało naprawy. Stąd pomoc należy poddać kontroli na podstawie Wytycznych wspólnotowych w sprawie pomocy państwa na ratowanie i restrukturyzację przedsiębiorstw znajdujących

się w trudnej sytuacji, które obowiązywały w momencie udzielenia poręczenia. Komisja nie posiada informacji dotyczących środka pomocowego nr 1, na podstawie których mogłaby zbadać jego zgodność z wyżej wymienionymi wytycznymi. W przypadku środka pomocowego nr 2 nie spełniono trzech warunków przewidzianych w wytycznych restrukturyzacyjnych. Przyznana pomoc najwyraźniej nie przywróciła rentowności przedsiębiorstwa, przedsiębiorstwo podjęło natomiast próby przywrócenia rentowności poprzez rozszerzanie prowadzonej działalności. Takie rozszerzanie działalności mogło jednakże w nieuzasadniony sposób zakłócić konkurencję. Nie jest też jasne, czy plan restrukturyzacyjny został wdrożony w całości.

III. UWAGI ZAINTERESOWANYCH STRON

(23) Komisja otrzymała uwagi od Kemper Fleischwarenfabrik (Nortrup), Bundesverband der Deutschen Fleischwarenindustrie e.V. (Bonn) (Federalny Związek Niemieckiego Przemysłu Mięsnego) oraz od trzeciej zainteresowanej strony, która pragnie zachować anonimowość. Wszystkie strony reprezentowały stanowisko, że wzrost obrotów można osiągnąć wyłącznie dzięki obniżeniu cen, co miałyby negatywny wpływ na branżę. Bundesverband der Deutschen Fleischwarenindustrie e.V. zwrócił uwagę, że corocznie 1 % niemieckich zakładów przetwórstwa mięsnego nie jest w stanie utrzymać się na rynku. Na tak konkurencyjnym rynku zdołają utrzymać się wyłącznie najlepsi. Jeśli działalność danego przedsiębiorstwa utrzymywana jest sztucznie, ma to negatywny wpływ na całą branżę. Ponadto prawie wszystkie przedsiębiorstwa w branży realizują zaproponowaną strategię marketingową. Zdaniem Związku strategia ta nie może zakończyć się sukcesem bez zaangażowania znacznych środków, które w tym przypadku nie były dostępne.

IV. UWAGI NIEMIEC

(24) Poza wnioskami o odroczenie terminu na odpowiedź Niemcy przedłożyły swoje uwagi w pismach z dnia 22 lipca 1999 r., z dnia 28 lipca 1999 r., z dnia 6 sierpnia 1999 r. oraz z dnia 23 lutego 2000 r.

(25) W pierwszym piśmie Niemcy poinformowały, że przedsiębiorstwo zostało częściowo przejęte.

(26) W drugim piśmie Niemcy zapowiedziały zamiar przedłożenia umowy poręczenia określającej warunki skorzystania z poręczenia, przekazały plan pierwszej restrukturyzacji oraz poinformowały o zamiarze przedstawienia oczekiwanych wyników finansowych po drugim etapie restrukturyzacji. Zapowiedziano także przedstawienie dalszych wyjaśnień na temat powodów, dla których nie udało się osiągnąć zakładanych obrotów po drugim etapie naprawy przedsiębiorstwa.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 368 z 23.12.1994, str. 12 oraz Dz.U. C 283 z 19.9.1997, str. 2.

- (27) W piśmie z dnia 28 lipca 1999 r. Niemcy zwróciły ponadto uwagę na fakt, że przedsiębiorstwo nie planuje rozszerzenia zdolności produkcyjnych, lecz zamierza utrzymać produkcję na mniej więcej takim samym poziomie jak w przeszłości (1994/1995). Problemy przedsiębiorstwa zostały spowodowane przez czynniki zewnętrzne, do których należały przypadki pomoru świń, załamanie rynku rosyjskiego oraz kryzys związany z BSE. Wreszcie jest mało prawdopodobne, aby pomoc spowodowała zakłócenie konkurencji, ponieważ przedmiotowe przedsiębiorstwo należy do kategorii MŚP i prowadzi działalność wyłącznie w Turynii.
- (28) Do trzeciego pisma z dnia 6 sierpnia 1999 r. Niemcy dołączyły umowę poręczenia oraz plan naprawczy przedsiębiorstwa w ramach pierwszej restrukturyzacji.
- (29) W piśmie z dnia 23 lutego 2000 r. Niemcy poinformowały o otwarciu postępowania upadłościowego w stosunku do majątku Greußener Salamifabrik GmbH oraz o wypowiedzeniu linii kredytowych przez banki. Dołączono także pismo głównego banku przedsiębiorstwa, Dresdner Bank, w którym bank stwierdza, że konkurenci przedsiębiorstwa opowiedzą się zapewne przeciwko przyznaniu pomocy przedsiębiorstwu.

V. OCENA POMOCY

Organizacje rynku

- (30) Powyższe środki stanowią pomoc państwa na rzecz zakładu przetwórstwa mięsnego. Zgodnie z art. 40 rozporządzenia Rady (WE) nr 1254/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny⁽⁶⁾ oraz art. 21 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2759/75 z dnia 29 października 1975 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wieprzowiny⁽⁷⁾, art. 87, 88 i 89 Traktatu WE mają zastosowanie produktów wymienionych w powyższych rozporządzeniach i do handlu nimi. Zatem przepisy wspólnotowe dotyczące pomocy państwa mają zastosowanie do sektorów objętych pomocą.

Zakaz pomocy państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu WE

- (31) Zgodnie z art. 87 ust. 1 Traktatu WE wszelka pomoc przyznana przez Państwo Członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji

niektórych towarów, jest niezgodna z zasadami wspólnego rynku w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między Państwami Członkowskimi.

- (32) Przyznana pomoc miała formę poręczeń państwowych. Dzięki nim beneficjent mógł pozyskać środki finansowe konieczne do dalszego prowadzenia działalności, zamiast ogłaszać upadłość lub przeprowadzać restrukturyzację.
- (33) Środek pomocowy nr 1 przyznano w 1996 r. Niezgłoszona pomoc państwa podlega kontroli na podstawie przepisów obowiązujących w momencie jej przyznania. W 1996 r. podstawę prawną oceny poręczeń państwowych stanowiło pismo Komisji do Państw Członkowskich SG(89) D/4328 z dnia 5 kwietnia 1989 r. W powyższym piśmie Komisja wyjaśniła, że art. 87 ust. 1 Traktatu WE odnosi się do wszystkich poręczeń państwowych. Zgodnie z sekcją 2.3 Wytycznych wspólnotowych w sprawie pomocy państwa na ratowanie i restrukturyzację przedsiębiorstw znajdujących się w trudnej sytuacji (wytyczne z 1994 r.) należy ponadto uznać za prawdopodobne, że jeżeli państwo poręcza kredyty dla zagrożonego przedsiębiorstwa, to transfery finansowe zawierają elementy pomocy państwa. Zgodnie z informacjami zawartymi w pkt 7 beneficjent był przedsiębiorstwem zagrożonym w momencie przyznania środka pomocowego nr 1. Zgodnie z sekcją 2.1 wytycznych z 1994 r. zagrożenie przedsiębiorstwa objawia się zwykle spadkiem rentowności i obrotów oraz zmniejszającym się przepływem środków finansowych.

- (34) Środek pomocowy nr 2 zgłoszono w 1997 r. Pomoc zgłoszona podlega kontroli na podstawie przepisów obowiązujących w momencie jej oceny. Punkt 4 obwieszczenia Komisji w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu WE odnośnie do pomocy państwa przyznawanej w formie poręczeń⁽⁸⁾ określa cztery przesłanki, zgodnie z którymi pojedyncze gwarancje państwowe nie stanowią pomocy państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu WE. Ponieważ Niemcy wyjaśniły, że kredytobiorca, Greußener Salamifabrik GmbH, w momencie przyznania drugiego poręczenia (por. motyw 9) musiał być postrzegany jako przedsiębiorstwo zagrożone, już pierwsza z wymienionych przesłanek nie jest spełniona.

- (35) W przypadku wymienionego środka mamy zatem do czynienia z przyznaniem pomocy ze środków państwowych (za pośrednictwem Thüringer Aufbaubank).

- (36) Komisja zakłada, że element pomocy wyniósł 100 % poręczonej kwoty w wysokości 880 000 DEM w przypadku pierwszego poręczenia oraz 2 mln DEM w przypadku drugiego poręczenia, łącznie 2,88 mln DEM, ponieważ poręczono za przedsiębiorstwo zagrożone.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 21. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1899/2004 (Dz.U. L 328 z 30.10.2004, str. 67)

⁽⁷⁾ Dz.U. L 282 z 1.11.1975, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione Aktem Przystąpienia z 2003 r.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 71 z 11.3.2000, str. 14.

- (37) Pomoc stawia w uprzywilejowanej sytuacji określone przedsiębiorstwa, w tym przypadku jedno przedsiębiorstwo, Greußener Salamifabrik GmbH.
- (38) Zgodnie z orzecznictwem Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości, poprawa pozycji konkurencyjnej danego przedsiębiorstwa w wyniku przyznania pomocy państwa z reguły zakłóca konkurencję na niekorzyść przedsiębiorstw konkurencyjnych, które nie otrzymały wsparcia⁽⁹⁾. Ani niska wartość pomocy, ani też fakt, że beneficjent jest stosunkowo małym przedsiębiorstwem, nie wyklucza automatycznie wpływu na wymianę handlową między Państwami Członkowskimi⁽¹⁰⁾.
- (39) Środek wpływa na wymianę handlową między Państwami Członkowskimi, jeśli utrudnia import z innych Państw Członkowskich lub ułatwia eksport do innych Państw Członkowskich. Decydującym czynnikiem jest przy tym to, czy kwestionowane środki powodują zmianę w rozwoju wymiany handlowej wewnątrz Wspólnoty lub grożą jej spowodowaniem.
- (40) Produkty, które otrzymały wsparcie w ramach przyznanej pomocy, stanowią przedmiot wymiany handlowej między Państwami Członkowskimi⁽¹¹⁾, zatem podlegają regułom konkurencji. Stąd uzasadniona jest obawa, że na skutek powyższego środka nastąpiła zmiana w rozwoju wewnątrzwspólnotowej wymiany handlowej.
- (41) Niniejszy środek stanowi zatem pomoc w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu WE.

Artykuł 87 ust. 2 Traktatu WE: wyłączenia

- (42) Zakaz pomocy państwa przewidziany w art. 87 ust. 1 Traktatu WE został uzupełniony o wyłączenia wymienione w ust. 2 i 3.
- (43) Brak przesłanek dla zastosowania wyłączenia w rozumieniu art. 87 ust. 2 Traktatu WE ze względu na rodzaj i cel pomocy. Niemcy nie wniosły o zastosowanie art. 87 ust. 2.

⁽⁹⁾ Wyrok Trybunału z dnia 17 września 1980 r. w sprawie 730/79, Philip Morris Holland BV przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Zb. Orz. 1980, str. 2671, ust. 11 i 12.

⁽¹⁰⁾ Wyrok Trybunału z dnia 21 marca 1990 r. w sprawie C-142/87, Królestwo Belgii przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Zb. Orz. 1990, str. I-959, ust. 43 oraz wyrok Trybunału z dnia 14 września 1994 r. w sprawach połączonych C-278/92, C-279/92 i C-280/92, Królestwo Hiszpanii przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Zb. Orz. 1994, str. I-4103, ust. 40–42.

⁽¹¹⁾ W sektorze mięsnym odnotowuje się znaczną wewnątrzwspólnotową wymianę handlową. W 1996 r. około 8 mln ton mięsa (waga tusz) sprzedano wewnątrz UE. Stanowiło to ok. 23 % produkcji mięsa w 1996 r. (źródło: Eurostat).

Artykuł 87 ust. 3 Traktatu WE: wyłączenia dopuszczane przez Komisję

- (44) Artykuł 87 ust. 3 Traktatu WE wymienia rodzaje pomocy, które można uznać za zgodne z zasadami wspólnego rynku. Zgodność pomocy należy zbadać z punktu widzenia Wspólnoty, a nie wyłącznie danego państwa. Wyłączenia wymienione w art. 87 ust. 3 podlegają wąskiej interpretacji, co ma gwarantować płynne funkcjonowanie wspólnego rynku.
- (45) W świetle przepisów art. 87 ust. 3 lit. a) Traktatu WE należy zwrócić uwagę, że beneficjent pomocy posiada siedzibę w regionie, którego sytuacja gospodarcza jest szczególnie niekorzystna w porównaniu ze średnią wspólnotową (produkt krajowy brutto *pro capita* – według siły nabywczej – poniżej 75 % średniej wspólnotowej) w rozumieniu Wspólnotowych wytycznych w sprawie krajowej pomocy regionalnej⁽¹²⁾. W rozumieniu wspomnianych Wspólnotowych wytycznych w sprawie krajowej pomocy regionalnej (oraz zgodnie z wcześniejszą wersją tych wytycznych⁽¹³⁾) do sektora rolniczego nie stosuje się przepisów o regionalnej pomocy państwa zgodnie z art. 87 ust. 3 lit. a) Traktatu WE. Zatem nie można powoływać się na art. 87 ust. 3 lit. a) Traktatu WE w celu uzasadnienia pomocy na rzecz wytworzenia, przetwórstwa i sprzedaży produktów wymienionych w załączniku I.
- (46) Odnośnie do art. 87 ust. 3 lit. b) Traktatu WE należy stwierdzić, że pomoc nie była przeznaczona na wspieranie realizacji ważnych projektów stanowiących przedmiot wspólnego europejskiego zainteresowania ani nie miała na celu zaradzenia poważnym zaburzeniom w gospodarce Niemiec.

- (47) Ponadto środek nie jest przeznaczony ani też właściwy do urzeczywistnienia celów wymienionych w art. 87 ust. 3 lit. d) Traktatu WE.

Artykuł 87 ust. 3 lit. c) Traktatu WE

- (48) Komisja może uznać pomoc przeznaczoną na ułatwienie rozwoju niektórych działań gospodarczych lub niektórych regionów gospodarczych za zgodną z zasadami wspólnego rynku na podstawie art. 87 ust. 3 lit. c) Traktatu WE, jeżeli ułatwia ona rozwój określonych działań gospodarczych lub niektórych regionów gospodarczych i jeżeli nie zmienia warunków wymiany handlowej w sposób sprzeczny ze wspólnym interesem.

⁽¹²⁾ Dz.U. C 74 z 10.3.1998, str. 9.

⁽¹³⁾ Dz.U. C 31 z 3.2.1979, str. 9.

(49) Zwykle Komisja bada zgodność pomocy przyznanej przedsiębiorstwom zagrożonym z artykułem 87 ust. 3 lit. c) Traktatu WE na podstawie Wytycznych wspólnotowych w sprawie pomocy państwa na ratowanie i restrukturyzację przedsiębiorstw znajdujących się w trudnej sytuacji⁽¹⁴⁾ z 2004 r. (zwanym dalej wytycznymi z 2004 r.). Zgodnie z pkt 103 i 104 tych wytycznych Komisja analizuje zgłoszenia zarejestrowane przed dniem 10 października 2004 r. oraz pomoc udzielaną w celu ratowania i restrukturyzacji, która nie została zgłoszona i została przyznana w pełni przed opublikowaniem wytycznych z 2004 r., w świetle kryteriów obowiązujących w momencie dokonania zgłoszenia lub udzielenia pomocy. Środek pomocowy nr 1 przyznano w 1996 r., a środek pomocowy nr 2 zgłoszono w listopadzie 1997 r. W tamtym okresie obowiązywały wytyczne z 1994 r. Zgodnie z sekcją 2.2. tych wytycznych to Państwa Członkowskie decydują o stosowaniu w sektorze rolniczym szczegółowych przepisów Komisji, które obowiązywały przed wejściem w życie wspomnianych wytycznych, jeżeli chcą przyznać pomoc w celu ratowania i restrukturyzacji pojedynczych beneficjentów z tego sektora. Niemcy nie wniosowały o skorzystanie z tej możliwości. Dlatego środek zostanie poddany ocenie na podstawie przepisów wytycznych z 1994 r.

Środek pomocowy nr 1

(50) Środek pomocowy nr 1 dotyczy poręczenia 80 % kredytu w wysokości 1,1 mln DEM. Komisja wszczęła postępowanie z art. 88 ust. 2 Traktatu WE z następujących powodów:

- brak pewności, czy poręczenie spełnia szczególne wymogi stawiane poręczeniom państwowym,
- brak planu restrukturyzacyjnego (planu naprawczego), z którego wynikałoby, że pomoc spełnia wymogi Wytycznych wspólnotowych w sprawie pomocy państwa na ratowanie i restrukturyzację przedsiębiorstw znajdujących się w trudnej sytuacji.

(51) Niemcy przedłożyły kopię umowy poręczenia. Zgodnie z tą umową z poręczenia można skorzystać wyłącznie w przypadku trudności finansowych beneficjenta pomocy (postępowanie upadłościowe itp.) i jeżeli poręczonego kredytu nie można spłacić poprzez sprzedaż innych aktywów majątkowych przedsiębiorstwa. W ten sposób wypełniono warunek określony w piśmie Komisji do Państw Członkowskich SG(89) D/4328 z dnia 5 kwietnia 1989 r.⁽¹⁵⁾ Oznacza to, że poręczenie spełniało szczególnie wymogi stawiane poręczeniom państwowym.

(52) Ponieważ beneficjenta pomocy, przedsiębiorstwo Greuflener Salamifabrik GmbH, należało uznać za przedsię-

biorstwo zagrożone w momencie udzielenia poręczenia, pomoc należy zbadać w świetle przepisów wspólnotowych dotyczących pomocy państwa na ratowanie i restrukturyzację przedsiębiorstw znajdujących się w trudnej sytuacji (por. motyw 49), obowiązujących w momencie przyznania poręczenia. Poręczenia udzielono w ramach procesu naprawy przedsiębiorstwa beneficjenta.

(53) Niemcy przedłożyły ekspertyzę z dnia 9 września 1996 r. sporządzoną przez firmę Dr. Zimmermann & Partner. Według informacji udzielonych przez Niemcy ekspertyza przedstawia plan naprawczy przedsiębiorstwa, przedłożony w momencie przyznania pierwszego środka pomocowego. Ekspertyza nie może stanowić planu naprawczego przedsiębiorstwa z dwóch powodów: status ekspertyzy jest niejasny, a ponadto nie zawiera ona informacji o restrukturyzacji.

(54) Ekspertyza sprawia raczej wrażenie opisu stanu przedsiębiorstwa na dzień 9 września 1996 r. Według ekspertyzy trudną sytuację wywołał kryzys związany z chorobą szalonych krów (BSE) oraz załamanie rynków eksportowych we wschodniej Europie. Ekspertyza zawiera ponadto, naniesione prawdopodobnie później, ręczne korekty danych liczbowych. Status powyższych korekt jest niejednoznaczny. Ponadto nie wiadomo, czy właściciele przedsiębiorstwa zaakceptowali wspomniany plan.

(55) Ekspertyza omawia strukturę kosztów oraz zapotrzebowanie kapitałowe przedsiębiorstwa we wrześniu 1996 r. Sposób przeprowadzenia restrukturyzacji przedsiębiorstwa nie został przedstawiony, poza opisem wzmocnienia istniejącej kadry kierowniczej. Jeśli w momencie sporządzenia ekspertyzy miała ona stanowić plan restrukturyzacyjny, co nie jest jednoznaczne, można by wywnioskować, że przedsiębiorstwo mogło przezwyciężyć trudności dzięki rozszerzeniu działalności, a bez przeprowadzania jakiegokolwiek restrukturyzacji.

(56) Zgodnie z wytycznymi z 1994 r. pomoc można uznać za zgodną z zasadami wspólnego rynku, jeśli spełnia następujące warunki:

- a) przywraca rentowność przedsiębiorstwa;
- b) nie prowadzi do nieuzasadnionego zakłócenia konkurencji;
- c) jest odpowiednio proporcjonalna do kosztów i korzyści płynących z restrukturyzacji; oraz
- d) wdrożenie planu restrukturyzacyjnego podlega kontroli w formie corocznie przedkładanych sprawozdań.

⁽¹⁴⁾ Dz.U. C 244 z 1.10.2004, str. 2.

⁽¹⁵⁾ Pismo to zostało zastąpione obwieszczeniem Komisji w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu WE odnośnie do pomocy państwa udzielanej w formie poręczeń (Dz.U. C 71 z 11.3.2000, str. 14).

- (57) Zgodnie z ekspertyzą firmy Dr. Zimmermann & Partner obroty beneficjenta wykazywały trwałą tendencję spadkową od 1994 r. Ekspertyza przewidywała jednak, że w kolejnym roku obroty ponownie wzrosną. Nie wyjaśniono tej oczekiwanej zmiany, pomimo iż zależało od niej przywrócenie rentowności. Według sekcji 3.2.2. lit. i) wytycznych z 1994 r. należy „doprowadzić do poprawy rentowności przedsiębiorstwa [...], w szczególności poprzez przeprowadzenie odpowiednich działań wewnątrzzakładowych przewidzianych w planie restrukturyzacyjnym. Czynniki zewnętrzne, jak na przykład wyższe ceny [...], należy uwzględnić wyłącznie, jeśli prognozy rynkowe, z których je zaczerpnięto, są ogólnie uznane”. Ponieważ powyższa przesłanka nie została spełniona, Komisja nie podziela stanowiska, że środek pomocowy w formie poręczenia prowadzi do przywrócenia rentowności.
- (58) Rentowność miała zostać przywrócona dzięki wzrostowi obrotów. Nawet jeśli wzrost obrotów można było osiągnąć przy wykorzystaniu istniejących zdolności produkcyjnych, rentowność można było przywrócić tylko dzięki utracie udziałów rynkowych przez konkurentów (gdyby rynek był stabilny, jak stwierdza ekspertyza „restrukturyzacyjna”, doszłoby do spadku popytu). Komisja wysuwa zatem wniosek, że pomoc nie umożliwiała uniknięcia nieuzasadnionego zakłócenia konkurencji, ponieważ przywrócenie rentowności działałoby na niekorzyść przedsiębiorstw konkurencyjnych.
- (59) Trudno ocenić, czy spełniono wymóg proporcjonalności kosztów do korzyści z restrukturyzacji. Z reguły oczekuje się od przedsiębiorstw otrzymujących pomoc, że przyczynią się do restrukturyzacji wykorzystując własne środki lub zewnętrzne źródła finansowania. Zgodnie z informacjami znajdującymi się w ekspertyzie firmy Dr. Zimmermann & Partner właściciel miał dokapitalizować przedsiębiorstwo, jednak nie wiadomo, czy faktycznie do tego doszło. Komisja nie może zatem ostatecznie stwierdzić, czy w tym punkcie pomoc była zgodna z wyżej wymienionymi wytycznymi z 1994 r.
- (60) Wreszcie nie wiadomo także, czy „restrukturyzacja” miała podlegać kontroli. Zatem tego warunku wytycznych również nie spełniono.
- (61) Greußener Salamifabrik GmbH spełnia warunki do zakwalifikowania jako małe lub średnie przedsiębiorstwo (MŚP). Zgodnie z sekcją 3.2.4. wytycznych z 1994 r. Komisja nie stawia tak ostrych warunków pomocy restrukturyzacyjnej dla MŚP jak dla pomocy restrukturyzacyjnej dla dużych przedsiębiorstw, ponieważ taka pomoc zwykle w mniejszym stopniu wpływa na wymianę handlową. Łagodniejsza ocena pomocy restrukturyzacyjnej dla MŚP dotyczy w szczególności zobowiązania do zmniejszenia wydajności w sektorach gospodarki o strukturalnych przerostach produkcyjnych, a także obowiązku sprawozdawczego. Niezależnie od łagodniejszej oceny pomocy dla MŚP, stwierdzono, że pomoc nie spowodowała przywrócenia rentowności przedsiębiorstwa beneficjenta (por. motyw 57) oraz że prowadziła do nieuzasadnionego zakłócenia konkurencji.
- (62) Z powyższych powodów Komisja uznaje pierwszy środek pomocowy, który Greußener Salamifabrik GmbH otrzymało w formie poręczenia państwowego do wysokości 880 000 DEM, za niezgodny z art. 87 i 88 Traktatu WE. Ponieważ pomoc przyznano bezprawnie i niezgodnie z Traktatem, podlega ona windykacji.

Środek pomocowy nr 2

- (63) Drugi środek pomocowy dotyczy częściowego wykorzystania pierwszego poręczenia i wypłaty w ramach tegoż 370 000 DEM na rzecz banku Sparkasse Erfurt w związku z konsolidacją długów/restrukturyzacją w 1997 r. oraz poręczenia państwowego 80 % kredytu w wysokości 2,5 mln DEM, którego udzielił Dresdner Bank w 1997 r.
- (64) Ponieważ pierwsze poręczenie państwowe, jak stwierdzono w pkt 62, stanowi pomoc bezprawną, niezgodną z art. 87 i 88 Traktatu WE, przyznaną na rzecz Greußener Salamifabrik GmbH, powyższe stwierdzenia dotyczą także częściowego wykorzystania pierwszego poręczenia w ramach drugiego planu restrukturyzacyjnego.
- (65) Poręczenie państwowe 80 % kredytu w wysokości 2,5 mln DEM należy ocenić zgodnie z postanowieniami obwieszczenia Komisji w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu WE odnośnie do pomocy państwa udzielanej w formie poręczeń (por. motyw 34). Zgodnie z ogólnymi warunkami udzielania poręczeń przez Thüringer Aufbaubank, które były dostępne Komisji, z poręczenia można skorzystać wyłącznie w przypadku trudności finansowych przedsiębiorstwa beneficjenta (postępowanie upadłościowe itp.) i jeżeli poręczonego kredytu nie można spłacić poprzez sprzedaż innych aktywów majątkowych przedsiębiorstwa (por. motyw 51). W ten sposób zostały spełnione warunki szczególne wymienione w pkt 5.3 wspomnianego obwieszczenia Komisji.
- (66) W rozumieniu sekcji 2.1. wytycznych z 1994 r. typowe symptomy przedsiębiorstwa zagrożonego to: spadająca rentowność, rosnące straty, malejący obrót, zwiększanie się zapasów, nadwyżki produkcji, zmniejszający się przepływ środków finansowych, rosnące zadłużenie oraz rosnące odsetki i zmniejszająca się lub zerowa wartość aktywów netto.

- (67) Ponieważ Niemcy stwierdziły, że przedsiębiorstwo było stale zagrożone upadłością, uznano, że Greußener Salamifabrik GmbH w momencie udzielenia poręczenia było przedsiębiorstwem zagrożonym (por. motywy 9 i 34). Pomoc podlega zatem kontroli w świetle obowiązujących przepisów Wspólnoty dotyczących oceny pomocy państwa na ratowanie i restrukturyzację przedsiębiorstw znajdujących się w trudnej sytuacji. Zgodnie z informacjami zawartymi w motywie 49 zastosowanie znajdują wytyczne z 1994 r. Komisja wszczęła postępowanie z art. 88 ust. 2 Traktatu WE odnośnie do przedmiotowej pomocy w związku z wątpliwościami, czy zostały spełnione poniższe warunki wytycznych z 1994 r.:
- a) pomoc restrukturyzacyjną można przyznać jeden raz;
 - b) pomoc powinna prowadzić do przywrócenia rentowności przedsiębiorstwa;
 - c) pomoc nie może prowadzić do nieuzasadnionego zakłócenia konkurencji; oraz
 - d) z wdrożenia planu restrukturyzacyjnego należy sporządzać coroczne sprawozdania.
- (68) W rozumieniu sekcji 3.2.2. lit. i) wytycznych z 1994 r. pomoc restrukturyzacyjną można przyznać tylko jeden raz. Niemcy nie wypowiedziały się w tej kwestii.
- (69) Fakt, że w ramach drugiej restrukturyzacji przyznano dalsze środki pomocowe, narusza zasadę jednorazowego przyznania pomocy restrukturyzacyjnej.
- (70) Komisja wyraziła wątpliwości, czy plan restrukturyzacyjny, który przedłożono w celu uzasadnienia drugiej pomocy restrukturyzacyjnej (w formie drugiego poręczenia), przyczyni się do przywrócenia rentowności przedsiębiorstwa. W tym celu konieczny byłby znaczny wzrost obrotów. Wydawało się to zdecydowanie nieprawdopodobne, szczególnie po tym, jak pierwsze prognozy obrotów okazały się zbyt optymistyczne już w momencie wszczęcia postępowania. Niemcy nie uzasadniły ani nie wyjaśniły przedłożonych prognoz dotyczących obrotów. Stąd Komisja nadal wątpi, czy spełniony został wymóg, by dzięki wdrożeniu planu restrukturyzacyjnego można było przywrócić długoterminową rentowność przedsiębiorstwa.
- (71) Niemcy przedstawiły dwa argumenty odnośnie do kryterium niepowodowania niepożądanego zakłócenia konkurencji. Po pierwsze, przedmiotowe przedsiębiorstwo jest zbyt małe, aby zakłócić konkurencję lub mieć wpływ na wewnątrzspółnotową wymianę handlową. Po drugie, przedmiotowe przedsiębiorstwo nie zwiększy zdolności produkcyjnych, lecz będzie w lepszy sposób wykorzystywało zdolności istniejące.
- (72) Pierwszy argument należy odrzucić w świetle orzecznictwa Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości (por. motyw 38). Odnośnie do drugiego argumentu należy stwierdzić, że zgodnie z sekcją 3.2.2. lit. ii) wytycznych z 1994 r. Komisja wymaga zmniejszenia zdolności produkcyjnych wyłącznie w sytuacji istnienia strukturalnej nadprodukcji wewnątrz Wspólnoty. Wszczynając postępowanie, Komisja stwierdziła, że w przedmiotowym sektorze nie występuje nadprodukcja. Komisja wyraziła jednakże wątpliwość, czy przyznając środek, kierowano się wspólnym interesem, skoro celem przyznanej pomocy był wzrost produkcji, który automatycznie doprowadziłby do spadku udziałów rynkowych konkurencyjnych przedsiębiorstw.
- (73) Niemcy nie wyjaśniły w żaden sposób, jak miałyby dojść do wchłonięcia przez rynek wzrostu produkcji bez negatywnego wpływu na przedsiębiorstwa konkurencyjne. Niemcy nie podały ponadto żadnych informacji dotyczących stosunku między korzyścią dla przedmiotowego przedsiębiorstwa oraz kosztami, które musiałby ponieść cały sektor. Komisja nie może zatem ocenić, czy przyznana pomoc nie spowodowałaby nieuzasadnionego zakłócenia konkurencji.
- (74) Niemcy nie przekazały informacji dotyczącej kontroli przeprowadzenia restrukturyzacji.
- (75) W dniu 8 stycznia 1997 r. przedsiębiorstwo Ergewa GmbH przejęło 75 % udziałów beneficjenta. Nie jest jasne, czy kategoria MŚP obejmuje Ergewa GmbH w rozumieniu wytycznych z 1994 r. i czy wskutek przejęcia udziałów doszło do zmiany statusu Greußener Salamifabrik GmbH, w którym Ergewa GmbH posiada ponad 25 % udziałów. Nawet jeśli zastosuje się łagodniejsze kryteria oceny pomocy restrukturyzacyjnej dla MŚP (sekcja 3.2.4. wytycznych z 1994 r.), należy stwierdzić, że, zgodnie z motywem 72, w przedmiotowym sektorze nie występowała nadprodukcja oraz że nie można było ocenić kryteriów kontrolnych, ponieważ informacje były niewystarczające. Fakt, że beneficjent mógł prawdopodobnie spełniać kryteria MŚP także w 1997 r., nie zmienia oceny przedmiotowej pomocy.
- (76) Z powyższych powodów Komisja jest zdania, że drugi środek pomocowy przyznany Greußener Salamifabrik GmbH w formie poręczenia państwowego do wysokości 2 mln DEM jest niezgodny z art. 87 i 88 Traktatu WE. W piśmie z dnia 4 lutego 1999 r. oraz ponownie w piśmie z dnia 18 maja 2005 r. Niemcy poinformowały, że poręczenie zostało udzielone wyłącznie pod warunkiem otrzymania zgody od Komisji. Ponieważ w ramach powyższego poręczenia nie dokonano płatności, nakaz windykacji tej pomocy niezgodnej z Traktatem jest bezprzedmiotowy.

VI. WNIOSEK

Artykuł 2

- (77) Komisja stwierdza, że pomoc państwa przyznana w formie poręczeń państwowych w wysokości 880 000 DEM (środek pomocowy nr 1) oraz 2 mln DEM (środek pomocowy nr 2), łącznie 2,88 mln DEM, za kredyty w wysokości 1,1 mln DEM oraz 2,5 mln DEM, a więc łącznie 3,6 mln DEM, jest niezgodna z zasadami wspólnego rynku.
- (78) Bezprawnie przyznana pomoc, która jest niezgodna z Traktatem, podlega windykacji. Komisja stwierdziła, że w dniu 1 października 1999 r. wszczęto postępowanie upadłościowe w stosunku do majątku Greußener Salamifabrik GmbH. Ponieważ Komisji nie wiadomo, czy postępowanie upadłościowe zakończyło działalność przedsiębiorstwa, windykacja pomocy jest w miarę możliwości nadal aktualna.
- (79) Komisja zwraca uwagę Niemcom, że problem naruszenia stosunku prawnego między państwem a osobami trzecimi z powodu bezprawności pomocy należy zbadać na gruncie prawa wewnętrznego, jak stanowią pkt 6.4. i 6.5. obwieszczenia Komisji w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu WE odnośnie do pomocy państwa udzielanej w formie poręczeń. Sądy krajowe powinny w razie potrzeby zbadać, czy przepisy krajowe nie są sprzeczne z wymogiem przestrzegania umów gwarancyjnych; badając powyższą kwestię, sądy powinny uwzględnić naruszenie prawa wspólnotowego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Pomoc przyznana przez Niemcy w 1996 r. na rzecz Greußener Salamifabrik GmbH w formie poręczenia w wysokości 880 000 DEM jest niezgodna z zasadami wspólnego rynku.

1. Niemcy podejmą wszystkie konieczne działania w celu windykacji od beneficjenta kwot przyznanych w ramach poręczenia wymienionego w art. 1.

2. Windykacja pomocy nastąpi bezzwłocznie zgodnie z procedurami przewidzianymi w prawie krajowym, pod warunkiem że przewidują one bezzwłoczne i skuteczne wykonanie tej decyzji. Pomoc podlegająca windykacji obejmuje odsetki naliczone od dnia, w którym pomoc przyznana bezprawnie została udostępniona beneficjentowi do daty jej faktycznej windykacji. Odsetki zostaną naliczone na podstawie stopy referencyjnej ekwiwalentu dotacji w ramach pomocy regionalnej.

Artykuł 3

Zaplanowana przez Niemcy pomoc na rzecz Greußener Salamifabrik GmbH w formie poręczenia w wysokości 2 mln DEM jest niezgodna z zasadami wspólnego rynku.

Przyznanie powyższej pomocy jest zatem zakazane.

Artykuł 4

W terminie dwóch miesięcy od daty ogłoszenia niniejszej decyzji Niemcy informują Komisję o środkach podjętych celem wykonania decyzji.

Artykuł 5

Decyzja jest skierowana do Republiki Federalnej Niemiec.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 lipca 2005 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

(Akty przyjęte na mocy Tytułu V Traktatu o Unii Europejskiej)

DECYZJA KOMITETU POLITYCZNEGO I BEZPIECZEŃSTWA EUPOL KINSZASA/2/2005

z dnia 22 listopada 2005 r.

przedłużająca mandat Szefa Misji Policyjnej UE w Kinszasie (DRK), EUPOL „Kinszasa”

(2005/921/WPZiB)

KOMITET POLITYCZNY I BEZPIECZEŃSTWA,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 25 ust. 3,

uwzględniając wspólne działanie Rady 2004/847/WPZiB z dnia 9 grudnia 2004 r. w sprawie Misji Policyjnej Unii Europejskiej w Kinszasie (DRK) dotyczące Zintegrowanej Jednostki Policji (EUPOL „Kinszasa”) ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 5 i 8,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 9 grudnia 2004 r. Komitet Polityczny i Bezpieczeństwa przyjął decyzję EUPOL Kinszasa/1/2004 ⁽²⁾ mianującą pana Adílio Custódio Szefem Misji EUPOL „Kinszasa”.
- (2) Powyższa decyzja wygasa w dniu 31 grudnia 2005 r.
- (3) W dniu 7 listopada 2005 r. Rada uzgodniła przedłużenie misji EUPOL „Kinszasa” o kolejne 12 miesięcy.
- (4) Sekretarz Generalny/Wysoki Przedstawiciel zaproponował przedłużenie mandatu pana Adílio Custódio jako Szefa Misji EUPOL „Kinszasa” do końca misji.

- (5) Mandat Szefa Misji EUPOL „Kinszasa” powinien zatem zostać przedłużony do końca misji,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Mandat pana Adílio Custódio jako Szefa Misji EUPOL „Kinszasa” zostaje niniejszym przedłużony do końca misji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja staje się skuteczna z dniem jej przyjęcia.

Niniejszą decyzję stosuje się do końca misji EUPOL „Kinszasa”.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 listopada 2005 r.

W imieniu Komitetu Politycznego
i Bezpieczeństwa
J. KING
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 367 z 14.12.2004, str. 30.

⁽²⁾ Dz.U. L 396 z 31.12.2004, str. 61.

DECYZJA KOMITETU POLITYCZNEGO I BEZPIECZEŃSTWA EUPM/1/2005**z dnia 25 listopada 2005 r.****dotycząca mianowania Szefa Misji/Komendanta Policji Misji Policyjnej Unii Europejskiej (EUPM)
w Bośni i Hercegowinie (BiH)**

(2005/922/WPZiB)

KOMITET POLITYCZNY I BEZPIECZEŃSTWA,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 25 ustęp trzeci,

uwzględniając wspólne działanie Rady 2005/824/WPZiB z dnia 24 listopada 2005 r. w sprawie Misji Policyjnej Unii Europejskiej (EUPM) w Bośni i Hercegowinie (BiH) ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 9 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 9 ust. 1 wspólnego działania 2005/824/WPZiB stanowi, że Rada upoważnia Komitet Polityczny i Bezpieczeństwa do podjęcia odpowiednich decyzji zgodnie z art. 25 Traktatu, w tym decyzji o mianowaniu Szefa Misji/Komendanta Policji na wniosek Sekretarza Generalnego/Wysokiego Przedstawiciela.
- (2) Sekretarz Generalny/Wysoki Przedstawiciel zaproponował mianowanie Pana Vincenzo Coppoli,

Artykuł 1

Pan Vincenzo Coppola zostaje niniejszym mianowany Szefem Misji/Komendantem Policji Misji Policyjnej Unii Europejskiej (EUPM) w Bośni i Hercegowinie (BiH) od dnia rozpoczęcia misji. Do tego dnia pełni on obowiązki szefa zespołu planowania.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja staje się skuteczna z dniem jej przyjęcia.

Niniejszą decyzję stosuje się do dnia 31 grudnia 2006 r.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 listopada 2005 r.

W imieniu Komitetu Politycznego
i Bezpieczeństwa

J. KING
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 307 z 25.11.2005, str. 55.

SPROSTOWANIA**Sprostowanie do rozporządzenia Komisji (WE) nr 2084/2005 z dnia 19 grudnia 2005 r. w sprawie pozwoleń na przywóz produktów wołowych i cielęcych pochodzących z Botswany, Kenii, Madagaskaru, Suazi, Zimbabwe i Namibii**

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 333 z dnia 20 grudnia 2005 r.)

Na stronie 30, art. 1, w tiret:

zamiast: „— 34 t pochodzących z Botswany”,

powinno być: „— 34,1 t pochodzących z Botswany”.
